

העולם הזה

הקרב על

דיאן

ביאן

פו

ומה אחריו?

*

**מיצעד
דמלה**

*

נחלין

התמונות
שהובאו
למועצת
הבטחון

**בלי מורא -
בלי
משוא פנים**

מס. 664 שנה 17
ג'איר תשי"ד

13.5.54

המחיר 300 פרומה

השבועון הסוציאליסטי

ראשיתו 8 תל-אביב
לפי תיאורו 8 תל-אביב
מקום חברים: 20785

ת. ד. 186 תל-אביב
מחיר: 20785
פוסט ישראל בע"מ

השומר

חבר דפוסות
(ראו עמוד 20)

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה, כתיבה:
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרת

חברי המערכת:

הצלם הראשי:
ח ברנע

מזכיר מערכת חירפה:
אורי דן

מנהל מבצעים:
שלמה אריז

עורך דפוס:
משה אור

מנהל מערכת:
דוד מאיר

ראש המנהלה:
שלמה חרי

אין כאן אלא דברות ציונות. המפלגות את דמות המשק הישראלי.

רבעה כנסתון

מח' לקשרי ציבור, סולל בונה בע"מ, חיפה
העולם הזה מסר על המצב הבלתי-נוח ש' נוצר עליידי העברת הציונות הכבד של סולל בונה לתורכיה, לפני חתימת חוזה לביצוע העבודות שם. הקוראה כנסתון האריכה ב' חותמתה, לא הביאה שום עובדה הסותרת את תוכן הכתבה.

הינך נדיר

מלבד כל שאר מעלותיה, כתבתו של מיכאל אלמו על תעלוליה של השחקנית סימון סילבה בקאן (העולם הזה 863) הגה רשימה חיונית ממדרגה ראשונה. כן, רבות, חיוניות! הוא מתאר את האחרות הרשונות, את היין והשמפניה, את הכוכבים הנדורים, את חזותיהן שלכבים-שונים-של-חשיפה של שחקניות יפות, ובכל זאת — עוב את כל זה וחזור ארצה. אני שואל אותכם: מה יותר חיונית מזה? מה יותר חיונית כאשר מוסר-ההשכל הערין כי שדות-העמק המוריקים, בני-המשקים הבראיים וצילי השפה העברית עולים על כל מה שאירופה המצויצחת והמתנוונת יכולה להציג?

ירוחם שביט, עכו

נועל נפשו! אילו אותה נרתת חסרת-בושה, הקוראה לעצמה סימון סילבה, היתה חושבת את חזה על שפת ימה של תל-אביב, היתה המשתירה שמה קץ לכל הדבר במהרה. לכל היושר היתה זוכה לתשומת לב של אותם הפרחים המסורתיים בבית לאורך המיילת משך כל שעות היום. אף אדם רציני אחד לא היה מכבד אותה במכתב. כך על כל פנים אני מקווה...

שולמית ברגה, תל-אביב

מרוץ הדורות

בכאשר התרצו יעקב ועשו בכרמה של רבקה בת לבן הארימ, כך כתוב בפירוש בכתבתם על הצ"ח (העולם הזה 863). בושה ובכימה! הייאמן כי עתון עברי יכתוב כדבר הזה? הרי יעקב ועשו, אילו גם היו זוג האקרובטים המוצלח ביותר בתולדות האנושות לא יכלו בשום אופן להתרועע בכרמה של דודם. רבקה היתה אחרי חו, לא בתו, של לבן הארימ.

דן גלבוני, נתניה
הקורא גלבוני צודק, המליצה עם רבקה אמנו, לא היתה שום כוונה לפגוע בכבודה.

חזר-במהרה

כמה נשמות יש לציפור הנפש שלכם? פשוט נמאס להיות אותה שוב ושוב בעתון. המצב הנועם לירי קטן שכל פעם שאני רואה ציפור קצת אינטימני, שכנעתי פרושות לדרור ובעיניה מבט של חזון הדורות, אני יורה את החרטום. אבל לשוא. כל פעם אני טועה. את ה' אחרונה הרנתי לפני חצי שנה ומאז חשבתני, סורח-פסגות בציפור האמיתית. סתם חלום! לא מנתם נפש (העולם הזה 863) ותבתי לי אותה שוב מתחת לאף. עכשיו אני מוכן להציע פרס של 500 לירות לכל מי שיביא לי את ציפורי הנפש. חיה או מתה.

יוסף קליין, תל-אביב

צלויה, מטונגת או מרחפת על כנפי החזון.

מבוכה מיותרת

אינני יודע מנין שמעתם על "העובדה העוללה להביא במבוכה את האפיפיור" (העולם הזה 851). אין צורך להיות אפיפיור כדי לדעת מהאש שבתשנת 1934 תחול הפסחה ביום בו חל חג הפסח היהודי. בזה כפי שאין צורך להיות אפיפיור כדי לדעת שהיה שוב בשנת 1981. נכון שהסיפור (לא הקונסוליוס), שהתכנס בי שנת 325 בניצאיה (בא בתנציה), קבע הבלתי-שחי פסחה לא תחול בא' דפסח שלנו כדי ליצור תחום בין הנצרות ובין היהדות. אולם האפיפיור נרגזות ח"כ ביטל, גם תיקון הלוח הנוצרי, את התגובה הזאת — מכובד. לא כדי להביא את עצמו במבוכה, אלא כדי לשחרר את קביעת הפסחה מהתלות בלוח העברי.

מרדכי הקה, תל-אביב
עורך המדור (שלא כמו האפיפיור) בא במבוכה.

את מנהיגי הערבים לחזות במיצעד צה"ל ש' נערך ברמלה אחרי זה, אני חושב, היה עובר לערבים כל חשק לסיכוב שני, שלישי או רביעי. דוד הלפנט, חיפה

הכל טוב ויפה. אבל מה בקשר לקשר? האם האיש היוצא עם מבשר-החלום לקרב אינו נחשב יותר לחיל קרבי? רק בשביל זה אני מוכן לבוא ולפוצץ את המערכת שדכס.

חיים שרון, חולון
אל ישוב הקורא ששון אלי קרב. לא נקי שר שום קשר נגד חיל הקשר, עבור!

אם אינני טועה, זו הפעם הראשונה שמפקדי כל החילות הקרבים של צה"ל נותנים ראינות רציניות לא סתם ציונות, לעתון אורח. אני, לפחות, מכבד את התופעה. העולם הזה הנו עתון העורר וכל הנעשה בצבא חייב לתפוס בו מקום נרחב. המשיכו בזה גם להבא.

אורי שולמן, תל-אביב

הדו"ח שיכנע אותי לחלוטין: עתה הזמן להת' חיל בסיכוב שני. כיום יש לנו יתרון מכריע על כל צבאות-ערב. מחר עלול יתרון זה לעבור לצד האויב, המקבל זרם אדיר של נשק אמריקאי. הא' מינו לי, אינני שואף מלחמות ודמים; הית' בעצמי חיל קרבי ועודני ביול' השורות. אולם אין לי כל כסף שהמחרון הוא לפתוח בסיכוב שני. זה הדבר היחיד העולה להוכיח לערבים כי לא כדאי להם לחלום על נקמה. בסופו של דבר זה יחסוך לנו הרבה קרבנות ואולי יאלץ את הערבים להשוב על השריטות.

מיכאל דורון, ירושלים

דא למען המתכת כבד

הצעתו של אורי אבנרי (העולם הזה 863) להתניח אותם הצטיינות בצה"ל אינה מקורית. הרבה אנשים הציעו אותה לפניו. מהם גם אנשי צבא פעילים. אם בכל זאת לא נותנה הדבר, הרי שישנו סיבות מסיפוקות לכך... איזה מין חיל יהיה זה המוכן להקריב למען התיכתימתכת יותר מאשר למען מולדתו וביטו?

משה ארנון, תל-אביב

מסכים בחלום! חיל עששה מעשה מיוחד, מגיע לו ציון מיוחד. הדבר מקובל בכל צבאות העולם מזה מאות דורות, ואין להניח שכל מצביא אותם הצבאות לא ידעו מה שהם עושים.

דוד שינפלה, חדרה

צחקו בשדושה העתקים

זאת הפעם הראשונה שאחתי ממש ממה ש' כתב בעמוד קינו במדורו השבועי. הכוונה היא לרשימה על מילוי תפסים במשפטים (העולם הזה 863) הוא כל כך נכנס נשמה של הפקיד הממשלתי שרדע ביצבץ במחור ההשר שהא עבר איזה קורס מיוחד לציונות-קטורה.

אסתר חלפון, תל-אביב
לא זימן קיבלתי במשרד-הדואר טופס אשר עלי למלאו. לרגל העתקת כתובתי במקום אחד לי שני. מנהל הדואר מוריקני (ובכבוד רב) כי אם יש רצוני שרשימות-היניס של העתקת-המען ית' רש לתקופה נוספת של ששה חודשים, עלי למלא את הטופס המצ"ב ולמסרו בצירוף תשלום של 1.500 ל"י (לירה אחת ועוד 500 פ"ר) לבית הדואר הקרוב.

עד כאן הכל טוב ויפה. אם כי לגמרי לא ברור לי מדוע עלי לשלם עבור שרות המעני לי כדבר מובן מאלי. הדואר מקבל תשלום עבור בול כדי שימסור לי מכתב בכל מקום שאחתי. מה שמעניין אותי במיוחד הוא מדוע, נוסף לשם, כתובת קודמת. כתובת נוכחית ובני צריך גם לר' שום אם יש ברשותי מלט דרוו ומספר רשיון שלי הוא... האם משרד הדואר לא חילק את מעני אם אין לי דרוו או שמא רוצה הדואר לדעת אם יוכל לשמוע מוסיקה אצלי כשהוא בא למסור לי מכתב?

נחמן שוריק, יפה

מה בכל זאת קרה?

במדור המשק (העולם הזה 862) הופיעה כתבה המארכת לעבודות סולל בונה בתורכיה. אם רצה העולם הזה לפרסם על עבודות סולל בונה בתורכיה ואף דאג להשני אינפורמציה בשבח זה, האם היה עליו להסתפק בסיפור-הברדים הדומינ' או צריך היה לפנות גם אל סולל בונה עצמו ולשמוע מפינו הוא מה הן העבודות הממשיות וה' מכיונים המציאותיים הכרוכים בעבודות אלו?

...להפוך עניין כה רציני לאניקומפיה ולהנישה לקוראים תוך שמחה לאיד גלויה ומפורשת, הרי

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו

עורך משנה, כתיבה:
ישעיהו לביא

הכתב הראשי:
עמנואל פרת

חברי המערכת:

הצלם הראשי:
ח ברנע

מזכיר מערכת חירפה:
אורי דן

מנהל מבצעים:
שלמה אריז

עורך דפוס:
משה אור

מנהל מערכת:
דוד מאיר

ראש המנהלה:
שלמה חרי

מדי. מחוץ לכמה נאות-מדבר, בעיקר בהת' ישובות העובדת. יד מוראל-העבודה שלנו לגדות האפס. קבצנו חצוף, נדמה לנו כי מגיע לנו שיתפסק לנו את מותרות חיינו. מובילה הדרך ליצאנות מעצמנו כי מפשיטת-יד סילוק אומת-ההיסטוריה.

דורש אומץ לב לראש-ממשלה, שהוא גם איש-מפלגה, לאמר דברים אלה. לדעתם של עסקנים קטנים, זה יכול להניק בבחירות. שמחתי שמשה שרת העני לבטא מלים כה בלתי-אהודות.

אדם גדל עם תפקידו. ראינו זאת לא פעם בצבא. שים אדם בתפקיד אחראי, וברוב ה' מקרים הוא יגלה בקרבו כשרונות ותכונות שלא חשבת קודם לכן שהם קיימים כלל. יתכן מאד שמשה שרת עוד יפתיע רבים מאתנו בתפקידו הנוכחי.

האכזבה האמתית בנואם כה חיוני לא היתה בדברים שנאמרו. בפרק שהיה מוקדש ליחסית-חוק, לא חזר שרת אלא על הסיסמ' אות הישנות ששוב אין אדם בעולם המאמין להן, מלבד עצמנו.

אנחנו עם קטן, מוקף אויבים, הרוצה ב- שלום. נכון, כל עוד אין שלום, אין לנו אלא לסמוך על עצמנו, להיות מוכנים לכל שעת-חירום. גם זה נכון. אולם אפשר לר' רוש מראש ממשלת-ישראל, בשנה השניה לעצמאות המדינה, שיסביר לנו בנאום כה מרומם, מה זה שלום — ואין מגיעים אליו. שלום אינו דבר שלילי. אין פירושו חו' סר-מלחמה. אם יפסיקו הערבים להרגיז את תנו, אין משמע הדבר שיהיה שלום. שלום הוא דבר חיובי, פעיל: הנכונות לעבוד ו' לחיות עמנו בצחצח, לבנות יחד אתנו חיים משותפים, להשתלב עם כלכלתנו, לאפשר לנו לקלוט את כל אותם העולים שמיסטר הנרי בירדור כה מתנגד לברוא.

כאן לא מועילה מכה על הראש, ומכה על הראש היא תרופה להרבה דברים. היא יכול לה, לפעמים, לרפא את יריבך מכל כוונה חוקפנית, לזמן מה. אולם מכה על הראש אינה אמצעי טוב לרכישת ידידים והשפעה ב' חברה.

נאומו של שרת היה מאורע מרכזי. לכן אפשר היה לדרוש ממנו שיענה על השאלה זו — שבטו יקף לרגע קט את משרלה כולו ממעוף הציפור, ולא רק על המיבצר הנצור ששמו מדינת ישראל.

כאשר ביצעו מטוסי-הסילון את האירוב' טיקה מעל לבמת-המיצעד, פלט אחד מהם משהו שדמה לזנב של עשן לבן. "אבא! אבא! אבא! הטיס מעשן סיגריה?" ש' שח ילד כן שש, שישב מאחורי. "כן," ענה האב, כשפניו רציניות לגמרי. "עכשיו הוא מגיש אש לחבר שלו!" ואמנם, כעבור שניה החל גם המטוס השני להפליט סילון של עשן לבן, עבה עוד יותר. מן הסתם, עישן הטיס השני מקטרת.

גם כאיש-צבא מקצועי מצאתי עניין רב ב' דו"ח. למען האמת, הופתעתי לקרוא בעתון אורח חומר בעל רמה כמעט-מקצועית. אבל אני מניח שיש לזקוף את הדבר על חשבון העובדה שעובדי העולם הזה אינם כל-כך אורחיים...

בדרך כלל, אין זה מועיל למערכת של עתון ישראלי שכל חבריה צעירים בגיל ה' גיוס. בעתון הגון ונורמלי, רוב חברי ה' מערכת הם מעבר גיל הגיוס. אם חקר, ל- עתים, צעיר פה או שם, אין זה מפרע ל' איש. להיפך. חברי המערכת היותר קשישים יהיו בטוחים שזה ליתוב הצעירים, וגם ל' טובת העתון.

אצלנו, קשה לתכנן בכלל עבודה סדירה. אתנו מתכנן לגיון כורחב, וברגע האחרון מציץ בפניך צירף הדפוס, תוחב לפני פר' צופר צ'רמנון, מבהיק, אתה רוצה לשלוח חרייה לאילת. או ימחילה? והנה מתייצב לפניך הכתב הראשי הנשי ילקוטים ועסוף חאקי נפרד ממך להודיע ימים. וגם לך, ה' עורך, כוללים לקרנות ביני מקרים. אולם יש והמגרעה הופכת יתרון. כך זה קרה, לפחות השבוע. יא היה לנו כל צורך לתכנן באופן מדוי' את יסיון מיצעת-העצמ' אות לאורכו. שבתות צה"ל עשו זאת בש- בילנו. ודוקא בכשרון רב.

לראשונה, יריכה עורכת הקולנוע שלנו, צירפה ליהודה אשר הוטל עליה להכין את הפרוטומה למיצעד: הדבר איפשר לנו, בין השאר, מנע הדוק עם עבודת-ההכנה, בחוספת ידיעות מדויקות על השינויים שחלו מדי פעם.

אחר כך הוטל על ע'רן הדפוס, שהינו מחצצר ומפקד הזמורת צבאית, להשתתף ב' מיצעד. זה הבטיח כי יהיה לפחות חבר' מערכת אחד שישתתף בחזית המצעד באופן בלתי-אמצעי לגמרי.

גישת המערכת, שהוא מפקד מחלקה אי' שב, גויס עם אנשיו לשמיר-קטע אחד של הסבסול. זוחל ראה מס' 3. הכתב הראשי חיפש זוחל נוספת. ביקש וקיבל רשות ללוח בשמיים את אחת הטיסות שביצעו אירוב' טיקה. הוא חזה במיצעד ממטוס הראוהר. הצלם הראשי קבל, כנאה למעמדו, מקום מתאים לצילומים, לפני הבמה, אשר עליה ישב, כמובן, נציג המערכת בין המוזמנים. אולי מוטב להדגיש ששום חבר-מערכת לא חזה במיצעד העצמאות מבדד לפריוסקופ של צוללת ישראלית.

נקודת-השיא של יום העצמאות לא היתה, בעיני, מיצעד הצבא. לדעתי היתה החזיה המרכזית בנאומו של ראש-הממשלה ברדי, יום לפני כן.

עתון זה מתח לא פעם ביקורת חריפה על משה שרת. יהיה זה אך מן הצדק להלל במקום הראוי לתהילה. נאומו זה לא היה בחזקת אוסף-מיסמלות של פוליטיקאי. היה זה נאום של מדינאי — עמוק, מפוכח, גלוי' לב.

מעולם לא אמר איש ממשלתי בצורה כה פשוטה וברורה את האמת היסודית של חיינו: ש' שהכנו עם של טפילים, אימפריאליס-טים ללא אימפריה, צבור המקיים דמיו' מחיה אנושית על חשבון התרומות וההענ' קות הבאות אלינו מכסי זרים. אנחנו עובדים מעט. אנחנו אוכלים יותר

והרי החדשות במלואן: — — —

ועידת השלום

ג' נ"ב, יום ד' (שרות העולם הזה) **ההצעה לחיסול מלחמת-הדור' סין על-ידי גילוי רצון טוב, ערי-כת בחירות חופשיות, הקמת ממשלה מאוחדת, עצמאות, דמוקרטיה, ושוחרת-שלום, נת-קבלה היום פה אחד על-ידי כל המשלחות בוועידה.**

כן הוסכים כי יוצאי כל הפולשים ה' דרים, המנסים לכפות על חושי הארץ משטר רודני, ערץ ומשעבר. כמו כן הוסכם שנוהל זה עצמו ישמש כבסיס לחיסול כל המלחמות שתפרוצנה תוך החודש הקרוב בין המסכימים, על פירושים.

ההמשיר

היה שר שהצדיק ביום גיל: "שום מסים חדשים לא נטיל!" — "אך כיצד," הוא נשאל. "התקציב הן הוגדל!" — "פשוט: הישנים הם נכפיל ו' "

העולם הזה

השבועון הסוציאליסטי

לאינפורמציה

קוד ישראל

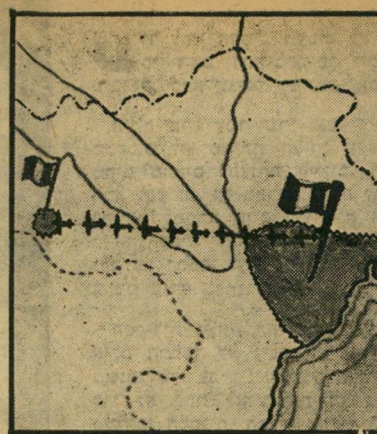
(כל הזכויות שמורות בהחלט)

והנה החדשות, ועיקרן תהילה. חגיגות יום העצמאות הסתיימו בעתוני עתונאים 53 ערים, ישובים ותחנות-אוטובוסים.

בנירים אמר שרה-הפיתוח כי ישראל שוכנת במורח התיכון. באילת אמר מ' קד סירתי-דיג כי ישראל שוכנת על חופי ימים. בראש-הניקרה נאם שרה-הפנים אמר כי לא ייתכן עצמאות ללא עצי מאת. בתל-ירושם אמר סגן-אלוף בצ' לוח כי אין האיר משמש רק לנשימה, אלא גם לטיס. בתל-אביב אמר שגריר ישראל בניקארגואה כי יחסי עמים הם דבר חשוב.

העולם כולו, אף
שלא היתה לו
שום חשיבות
אימפרטנטית. כי
בין הרי הודו-
סין לא הוכרע
רק גורלו של
עמק נידה, ש-
איש לא ייחס לו
חשיבות. גם לא
הוכרע שם רק
אם ישלום ב-
ארץ הרחוקה
הו צ'י-מין, הקו-
מוניסט הוותיק
שהפך גיבור ה-

הנשר האירי מהאנוי לכיס

במשלט מנותק,
קטן אפילו מכיס
פאלוגיה של מל-
חמת העצמאות
הישראלית, ש-
היה קשור רק
בגשר אוירי דק
עם ריכוז הצבא
הצרפתי בצפון
הודו-סין (ראה
מפה) הורידו ה-
שבוע שלושת
אלפי הלוחמים
האחרונים את
הדגל הצרפתי
ונכנעו — אחרי

שהיקף הכיס הלך וקטן בשלושה גלי-הסתערות שנמשכו 57 ימים קיפץ באו דיי המושחת, שבידה שותתים דם (מפה למטה). היה זה את ימי הקרב במועדוני הלידה של סיום אכזרי לקרב שריתק את עיני חוף הים התיכון (תמונה למטה).

הכרעה היסטורית בעלת תוצאות גורליות נפלה בקרב

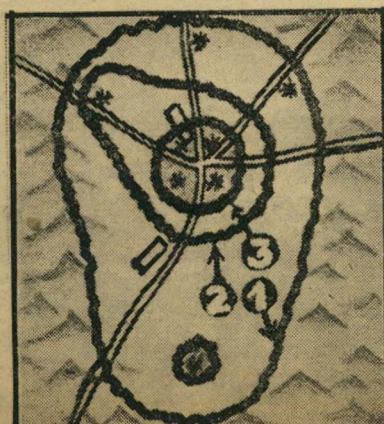
ששיתת ב-24

שעות את עצם לפת העולם

הגדול, את מטעי-הגומי שג
מאלאיה, את הדרך אל איי-אינדו-
נסיח שופעי העושר. היא גרמה ל-
תבוסה האמריקאית החמורה

היא גרמה למפלות נפשיות של כל
חזית המערב בדרום-מזרח אסיה,
אחת מנקודות-התורפה החשובות
ביותר במאבק העולמי. היא הבקי-

שטח הכיס בשלושת גלי ההסתערות

עה בקע מזעזע
בחומת הברית
המערבית, תק-
עה טריווין בין א-
רצות הברית ו-
בנות-בריתה ה-
עיקריות עד
כה, בריטניה ו-
צרפת. היא הפ-
כה את סין ה-
עממית למעצ-
מה בעלת עמ-
דת-מפתח במא-
בק העולמי.
היא פתחה את
המשורר ההודו-

עוד לפני חדשים מעטים לא היה איש יכול לחלום כי השם דיאן־ביאן־פו ייכנס להיסטוריה, בצד טוברוק, סטאלינגרד ומונטה־קאסיני.

איתה שעה עמד הנרי נאבאר, המצביא הצרפתי, לפני מכה גדולה שהיתה תלויה על קיר מפקדתו, ביקש מקום מתאים להצנחת חיילים. הוא לא ייחס חשיבות רבה לפעולה. כל מטרתה היתה להשיג נצחון קל ימהיר, שייכנס למחרת היום לכותרות העיתונים בעולם, וכיח כי הצרפתים (והגנרל נאבאר) שולטים במצב. אצבעו נעה על המפה, נעצרה ליד צומת־דרכים רחוקה, ששכנה בעמק מיקף הרים.

הפקדות ניתנו, החיילים עלו למטוסים, העמק נכבש. אולם המפקד לא עשה את אשר היה עושה כל סגר משנה של צה"ל: לכבוש את רכסי ההרים מסביב, כדי לא לתת לאויב את האפשרות לרכב על העמק ממרומי הפסגות. הגנרל נאבאר הצטיין בתכונה האופיינית כמעט לכל גנרל צרפתי מאז ימי נפוליאון: יהירות עילאית. הוא בן לאויב, אולי קיוה, בסתר־לבו, כי סוף סוף יעלה בידו להכריח את אנשי ויאט־מין החמקנים להסתער על עמדות מבוצרות.

אם כן, התגשמה תקוותו מעל למשורר. הגנרל גיאפ, מורה להיסטוריה, צרפתית שהפך מצביא ויאט־מין, ריכז כולו למעלה מ־40 אלף חיילים, שאומנו וצוידו למלחמה סדירה.

באותו רגע נחרץ גורל דיאן־ביאן־פו. כל בוגר קורס קצינים יכול היה להסיק את המסקנה: להסתלק כל עוד אפשר היה להסתלק. הצרפתים שכמעט כל כוחם בהודו־סין מרוכז בראש־גשר קטן מסביב לעיר הנוי, לא יכלו להגיע לעמק הניחז ולשבור את המצור. הנסיגה היתה מצוה צבאית. אולם צרפת לא יכלה לסגת: העולם כולו הסתכל. הפרסטיגיה הלאומית, התופסת בעיני גנרל צרפתי את מקומו של אלוהים, אסרה את הצעד הנבון. הטריקולוריה המקושט בסמלי הגדודים המפוארים ביותר של צרפת התנוספו בעוון, מפקדים וחילים התנוונו כמו דמויות מספר־ההיסטוריה. דיאן־ביאן־פו נכנסה למצור, שעתיים היה להימשך 57 ימים נוראים.

אלוף הרכיבה בירח דבש

האיש שהפך לגיבור הקרב ולאגדה בינלאומית לא נועד לתפקיד זה יותר מאשר נועדה דיאן־ביאן־פו עצמה לתפקידה. קשה היה לבחור במועמד פחות מתקבל על הדעת.

כריסטיאן־מארי־פרידנאנד, הרוזן דה־לה־קרוואדה־קאסטרי, הוא נצר למשפחה שזכתה לתואר מילואי 14, אחרי שסלח לה, כדרך המלכים, על השתתפותה בקשר נגדו. אולם כריסטיאן היה הכבשה השחורה של המשפחה — מסומסם לאיוצח אף בעיני קרוביו, צעיר שנכשל בבחינות בית־הספר ולכן לא יכול היה להיכנס לאקדמיה הצבאית, עבר בקושי קורס קצינים, הראה חוסר כל ענין בקאריירה צבאית ונשאר סגן־משנה משך 15 שנים תמימות — דבר הדומה לשיא עולמי. שיא עולמי שני השיג בקפיצה לגובה, בשעת מרוץ סוסים.

אולם משפרצה מלחמת־העולם, נתגלה דה־קאסטרי אחר — נועז, חסר מעצורים, טיפוס מובהק של קצין קמנדו. הוא נסל בשבי, ברה, כמעט נתפס מחדש מפני שחזר לדירתו הפאריסאית כדי לארוז את כל פרסיו המרוצים שלו, הצטרף לצבא צרפת החופשית. בשורת כיבצעים צבאיים עלה מדרגת סגן לדרגת אלוף־משנה, נשא לאשה גברת איתה הכיר במיפגש אלוף־רכיבה, נכע עמה לירח־דבש להודו־סין — ועבר ישר לעמדת הפיקוד של דיאן־ביאן־פו.

כתב השבוע עתון אמריקאי על האלוף ארוך־האף, שגורלו לאחר נפילת המיבצר ריתק תשומת לב עולמית: "העולם (המערבי) חייב לו חוב גדול יותר משיכול אייפסס לפרוע.."

* ויאט־מין — קיצור השם, תנועת השיחרור של ויאט־נאם.

** דגל צרפת בעל שלושת הצבעים — כחול, לבן, אדום.

באוויר! מעל למיבצר המנותק, משליכים טייסים צרפתיים אספקה ותחמושת מן המטוס שלא יכול להנמיך טוס, בגלל האש האנטי־אווירית של תותחי ויאט־מין המשוכללים, תוצרת ברית־המועצות.

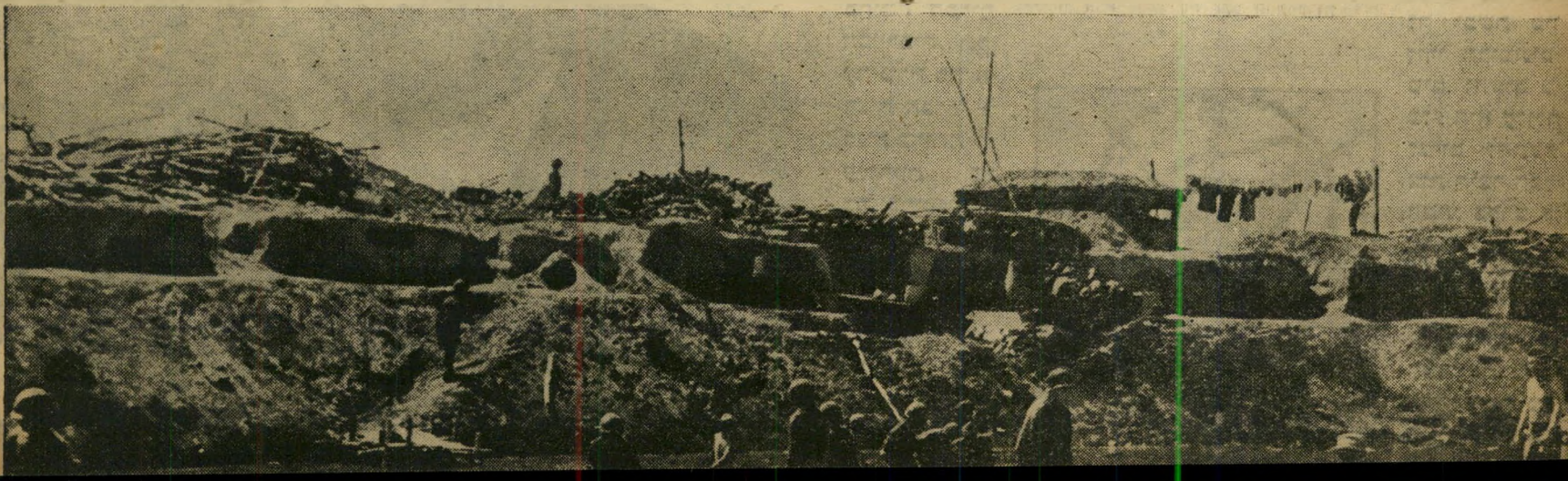

במייים! חיילי ויאט־מין נאלצו לחצות נהר בעזותם על דיאן־ביאן־פו. הם לא נזקקו לחיל־הנדסה. בנשאים על גבם את הציוד הצבאי החיוני, חצו את הנהר ברגליהם.

האשה. אגדה שניה נוצרה מסביב לאשה היחידה שהחזיקה מעמד בתופת של דיאן־ביאן־פו — אחות רחמניה צרפתית שבאה לטפל בפצועים כמה ימים לפני שנכבשו שדות־התעופה בידי הקומוניסטים.

המפקד. הרוזן כריסטיאן דה־קאסטרי, מפקד המיבצר, נכעט אגדה בימי הקרב. הוא לא ניכנע, נפל כשחוסל המיבצר, הנראה יפה בתמונה למטה.

היאטמינים. עוד לפני חוזה האמינו רוב המומחים הצבאיים, וגם הצרפתים, כי אנשי ויאטמינים אינם אלא חברי-סוגיות, טובים לקרבות גרילה קטנים, אך לא למלחמה סדירה. תמונה זו מוכיחה מדוע סעו — חיילי הווייטמינים עברו אמוניישה סדירה.

הצרפתים. טייס זה היה אחד האחרונים שהעז להנמיך טוס מעל למבצר המצומק, כדי לזייק בהשלכת הציוד למינים. הוא יצא חי מן המבחן — אולם מסוסו כמעט התרסק באש הרצחנית של התותחים האנטי-אוויריים, שהופעלו בהצלחה על ידי החיילים הווייטמינים.

בריחתו של דאלס

אולם הטרנדניה האישית של דה'קאסטרי היא כאין וכאפס לעומת המסולת הגמורה שגרמה דיאן-ביאן-פו בחזית המערב.

אין ספק שהקומוניסטים יכלו לכבוש את המיבצר במועד מוקדם יותר. הם דחו את המכה האחרונה, המוחצת, עד לרגע המכריע: פתיחת ועידת הוורסיין בג'נבה.

המכה היממה את צרפת, הפילה אותה ארצה, הוציאה אותה למעשה מתוך חזית המערב. עצם המלחמה הרחוקה הפך מומן מגוחך בעיני רוב הצרפתים: הם שפכו את דם מיטב קציניהם ואת תוכן קופתם המדולדלת לתוך גילחמה בה לא היה להם מה להרוות, כי גם במקרה הטוב ביותר היה עליהם להעביר את השלטון בהודו-סין לממשלה מקומית, ואילו האמריקאים, ששפכו בשנה האחרונה קיתון של השמצות על צרפת העלובה, חסרת כוח-הגברא, לא גילו כל רצון לשלוח למלחמה זו אף חייל אמריקאי אחד. על אף הפרסומת העצומה שניתנה להעברת חיל האוויר האמריקאי להודו-סין לא מילאו האמריקאים כל תפקיד בקרב מכריע זה.

ועידת-ג'נבה הפכה דרישה בין רוסים וסינים מצד אחד, אנגלים וצרפתים מצד שני. דאלס ברח מן המקום כמעט במנוסת כהלה. כי ג'נבה היתה תוצאת פעולתו שלו משך שנה: שנה בה הצליח להרגיז את כל עמי המערב, להוכיח להם שאמריקה היא מעצמה היסטורית וחסרת-אחריות, ילד המשחק עם סצנת המימן כאילו היתה אקדח-צעצועים.

המנוצח האמיתי לא יהיה דאלס, כי אם נשיאו — דייט אייזנהואר. הוא הגיע לשלטון אחרי שהאשים את טרומן בתולשה ותוסר-אונים. אולם טרומן שלח צבא אמריקאי לקוריאה תוך 24 שעות אחרי ההתקפה הקומר-ניסטית, הציל אותה למען אמריקה, הוורסיין, שהיא חשוכה עד אין שער יותר מקוריאה, תיפול כנראה לידי הקומוניסטים מבלי שחייל אמריקאי אחד יירא אף כדור של סומיגן.

שורש המפולת בתכנית הצבאית החדשה של אמריקה, שקיצצה את הצבא כדי לחסוך מסיים, סמכה אך ורק על כושרה של אמריקה לבצע "תגמול מאסיבי" באמצע עות פצצות-אטום (העולם הזה 861). עתה הגיע המבחן: אמריקה אינה מסוגלת לשלוח צבא להודו-סין, לפניה הברייה: להיכנע, או להמסיר פצצות-אטום מעל לפקינג מה, מעל למוסקבה מהרומים. היא תצטרך לעשות זאת לבדה — שום מדינה מערבית אחת לא תתמוך בה בדרך זו.

הסלך של ג'נבה

אולם אמריקה לא תוכל להסתכל בחיבוק ידיים שעה שחזיתה מתמוטטת. יציאת צרפת מתוך כל חשבון צבאי רציני תחייב אותה לשים את כל הדגש על הסוס המתחרה: גרמניה. יש לצפות שבשנה הקרובה לא תחזור גרמניה רק לגדולה, אלא שתהיה המעצמה הצבאית העיקרית בעולם, אחרי ארצות-הברית, ברית המועצות ואולי סין.

חימושה של גרמניה (ויסאן) יגרום לריפוף היחסים בין ארצות-הברית ובריתניה. לא לשוא נקרא אנתוני אידן "המלך של ועידת ג'נבה". זו הפעם הראשונה משתלבת בריטניה לשחק תפקיד עצמאי של ממש, להיות ראש של גוש שלישי שישתרע מלונדון, דרך פאריס ורומא, עד בומביי, ראנגון ויאקאטרה.

קשה להעריך את כל עוצמת ההשפעה של דיאן-ביאן-פו, במסלה המוחצת ביותר של המערב מאז ימי מינכן. דבר אחד ברור: היא שינתה את פניה-עולם. כמו בהת-מוצצות של אנרגיה גרעינית, נולדה שרשרת של ריאקי-ציות אשר תהרוס את הבנין הקיים של שווייהמשל העולמי.

הימים האחרונים. אחת התמונות המעטות של המצודה בזמן קרב, שהגיעו לעולם החיצוני. בתמונה נראה בבירור אחד ההליקופטרים שהוציאו את הפצועים ואילו במרכז נראה ג'יפ העומד בשוזה שטוחה, שנחפרה כמגן נגד רסיסים. כלי-הרכב, שכלל גם יחידת-משורינים קלים, הוטס למקום במטוסי-הובלה כבדים, אולם הגשמים העזים זפכו את האזור לביצה בה שקעו המשורינים.

ליד המדורה. (למטה, שמאל) תמונה זו, שנמצאה בכיסו של סגן-משנה ויאטמיני הרוג, מראה את תכונתו העממית של הצבא שהתחשל בקרבות לצבא סדיר גדול.

הכרזת המלחמה. (למטה, ימין) "הו קורא לך!" במלים אלה פתחה ההצהרה, בה קרא הו צ'י-מיין את בני עמו למלחמה נגד הצרפתים לפני שמונה שנים, מאז לא שקטה המלחמה אף ליום אחד.

שלום בכל מחיר. אחד ממקורות האינפורמציה היה ד"ר נחום גולדמן, שסיפר על ישיבת צירים יהודיים של הקונגרס והסנט האמריקאי ומנהיגים יהודיים של המפלגה הרפובליקנית, בה נמסר הסבר על המצב מפי אחד מעוזריו של ביידר.

ההסבר: לפי הדיועות שבידי שירותי המודיעין של ארצות הברית, יפנו הרוסים את כל מאמציהם למרחב. לאחר הנצחון או השלום בהודו-סין, ינסו להתקרב אל הערבים בכל מחיר. הערבים יודעים על חוכמת זאת. המצב מאפשר להם ללחוץ על ארצות הברית, המאפשרת להקמת פיקוד איזורי במרחב ולחיסול הסכסוכים המקומיים, ולסרב לכרות שלום עם ישראל בתנאים המתקבלים על הדעת.

לאור כל זאת הגיע הסטייטס דפארטמנט למסקנה חשובה: יש להשקיע שלום בכל מחיר — וישראל תשלם את המחיר העיקרי.

הנאמנות כמבחן. אינפורמציה מעג'יית עוד יותר הגיעה לישראל ממחלקת מזרח אירופה של משרד החוץ האמריקאי. למחלקה זאת נודע כי ברית המועצות עתידה לאשר את עלייתם של כמה רבבות יהודים לישראל. מעשה זה יהיה ג'סטה ידידותית ויחזק במידה ניכרת את מתנה השמאל בארץ. האמריקאים — כך נמסר מחשיגנטון — יתנגדו לעלייה זאת בכל חוק.

ידיעה זאת הדגיפה לא את אנשי משרד החוץ בלבד. היא הטרידה יותר מכל את המנהיגים היהודיים באמריקה. אם תתחיל עלייה יהודית מברית המועצות, וארצות הברית תתנגד לה, יעמדו יהודי אמריקה במצב קשה: אם הם יתמכו בפעולת ממשל — תם — תהיה זאת פעולה אנטי-יהודית. אם יתנגדו לה — תהיה זאת פעולה אנטי-

העם

האיש על הבמה

ברגע שהשרים והנשיא נטשו את במת המיצע ברמלה, נמשכו האלמים בכוח מגנטי לעבר איש קטן, עטור רעמה לבנה שישב על הבמה המרכזית. תוך כמה דקות דמה המחזה לקטע ממחזה מזרחי — שרשרת דקה של שוטרים צבאיים מיוזעים יצרו חלל ריק קטן מסביב לאיש ולאשתו, האלמים הצטוו ספו סביב. מפעם לפעם נתקל מבטו של האיש באחד המצופפים, הוא רמז לשוטרים, למאוסר ניתן לעבור את השרשרת. הוא נרשם לאיש, לחץ את ידו, החליף עמו כמה מלים, ואז נבלע שוב בין הקהל, סינה את מקומו למאוסר נוסף.

דוד בן-גוריון, האורח הפשוט משדה-בוקר, חגג את נצחונו. הוא, ולא משה שרת, נראה כמסמל את יום הנצחון. אפשר היה לחשוב כאילו צלילתו חישובית, שכרתה לשדה-בוקר ישיגי יותר כוח ממשי מאשר בשבתו במשרד ראש-הממשלה.

רב-סמל בשדה. אולם היתה זאת רק התרשמות שטחית. מתחת לפני הקרקע פעלו זרמים חדשים.

בנאומו ערב חג העצמאות (ראה אגרת העו"ר) סיים משה שרת את דבריו בברכה לדוד בן-גוריון, הוא הזכיר אותו במלים חמות — מסוג המלים שדוד בן-גוריון עצמו היה רגיל להזכיר בהן את חיים וייצמן, אחרי שזה ירד מן הבמה.

השבוע היה ברור לחלוטין כי משה שרת לא התכוון כלל לשרת כממלא-מקום, כשחקן משנה המשתתף ככפיל בהצגה אחת או שת' תינסה כדי לתת לפרמיה-דוניה לנח וללהינסש. מנוי וגמור היה עם שרת להשתרש בתפקידו,

תכניתו של דוד בן-גוריון למסע אל השלטון המלא מתגבשת. ב"י. תוכנן מיבצע תעמולתי נאמני: הוא יעמיד את עצמו במקום ה"61 ברשימת המועמדים של מפא"י בבחירות הקרובות, יתן לציבור את הברירה לבחור בו יחס רוב יציב למפא"י, או להחזירו לשדה-בוקר.

אם יצליח טכניס זה, יעמיד ב"י את עצמו בראש הממשלה החדשה שתהיה מפא"ית בלבד, ישתמש ברוב היציב, בין השאר כדי לחזק חוק-בחירות אזורי שיבטיח, לדעתו, המשכת הרוב היציב למפא"י משך שנים רבות.

צפה להופעה משותפת קטנה אך חשובה של מפא"י ומפ"ם, כאשר תיערכנה, בקרוב, הבחירות להסתדרות הסטודנטים. תלמידי האוניברסיטה הפ"מיים שייכים ברובם לחטיבת אחדות העבודה וקרובים לסטודנט ינאל אלון. הצלחה משותפת בבחירות עשויה לשמש תקדים מעודד למפא"י ולסילת המעוט במפ"ם.

בינתיים גרד הבקע בין שתי סיעות מפ"ם בכמה מילימטרים נוספים, אחרי שהקיבוץ-המאוחד סירב באופן הפגנתי להשתתף בסכס בלע"ה-הצבא-האדום, השאיר את אנשי השומר-הצעיר בסכס בודדים ומבוזבזים.

קול ישראל עזר לחדוד להיות מכשיר תעמולה ממשלתי בלבד. הוא ישרד גם תעמולה של קרן-הקיימת, קרן-היסוד והסתדרות העובדים, אם/אשר הממשלה את ההצעה שהוטלה בעבר עלידי העדת לבון וחודשה עתה עלידי זלמן ארן, המבקש לו דריסת רגל בשירותי-המודיעין, להפוך את שירותי השידור לחברה ציבורית (49% — הממשלה, 26% — הסוכנות והקרנות, 25% — ההסתדרות).

גברו הסיכויים כי אליעזר לבנה יגורש ממפא"י. יתכן מאד כי מנגנון מפא"י ינצח את שרת ובן-גוריון גם יחד, יחליט בקרוב, לאחר מאבק חריף, על הוצאתו. הפעם לא תהיה הסיבה בביתו של לבנה בירושלים, אלא כמה מנאומיו האחרונים, בהם תקף קשות את מדיניות מפלגתו.

צפה לאיחוד למעשה של מקי-עם סיעת השמאל, אם יוגשם ההסכם המוצע עתה, לפיו תיגשנה שתי המפלגות ברשימה אחת לבחירות לכנסת השלישית. ההצעה מבטיחה לסיעת-השמאל שני מקומות בכנסת מתוך חמשת המקומות הראשונים בהם תזכה הרשימה המאוחדת — אם תזכה בהם.

כמעט ואין חשש שתסבול ממחסור בעזרה רפואית, כתוצאה משיבת-מנוחה שחבאו לאחר שביתת-האזהרה של הרופאים השכירים, אשר תוכנן החדוש, הממשלה תציע לרופאים הקלות מסויימות במס'הכנסה, תעלה על ידו כך את שכרם למעשה, מבלי לסגת מן העקרון שקבעה לעצמה שלא להסכים השנה לכל העלאות-שכר.

יתכן שתתפנה משרת מנהל משרד-האוצר. המנהל הנוכחי פנחס ספיר, עלול להתפטר, היות והוא רואה בתוכנית הממשלה למנות את זאב שרף לנציב הכנסות המדינה, שיהיה כפוף במישרין לממשלה כולה, הכעת אי-איומו ביכולת המנהלית של משרדו.

יחסי הבנק הלאומי לישר-אל והממשלה יהיו בקרוב די-מים לאלה של בעל ואשתו לפני חג-הג'י. בין שני הצדדים יתנהל מסע השימצות עז, לאחר שתעביר הממשלה את כל החשבונות של עובדי-המדינה לגוף הממלכתי החדש, תעודד את כל הגופים והפרטים העומדים אונה עסקים לפתוח בו חשבונות.

כמה פקידים גבוהים יצטרפו בקרוב לתור שלך באומ"י. כאשר יתבטל הסידור לפיו קיבלו פקידים הלוואות לרכישת מכוניות והוצאות הנסיעה שלהם כוסו במלווא. לפי הסידור החדש לא תאושרנה כל הלוואות מסוג זה והוצאות נסיעה ישולמו רק לאלה שכבר יש להם מכוניות — ורק על נסיעות למקומות, אליהם לא היתה כל אפשרות להגיע ברכב ציבורי.

אם אתה תעשיין זעיר או בינוני, גברו סיכוייך לפשוט את הרגל בעתיד הקרוב, לאחר שהקפיא האוצר את האשראי לשלושה חודשים נוספים, והבנקים הפרטיים התחילו לבדוק בקפדנות את מצבו של כל מבקש הלוואה, כעקבות שערוריית פשיטת-הרגל של מפעל טראנסמיסיה בחיפה.

אם תרצה לצאת לחוץ-לארץ בעתיד הקרוב, לא מן הנמנע כי תקבל הקצבה גדולה יותר של מטבע זר, מאחר ששער-הדולר והזהב ירדו למרות הגידול במחזור-המטבע, ובידי האוצר נצטברו עודפים של 30 מיליון ל"י במטבע זר.

צפה להתקרבות מכרעת בחקר מחלת-הסרטן והמלחמה בה תוך השנה הקרובה למחקר זה התגייס עתה חלק חשוב של חיל-הרפואה האמריקאי, המרכז מעבדות מצויינות ואנשי-מדע מעולים, לאחר שהתברר כי המחלה היא בין הנפוצות בקרב החיילים, עולה לצבא מדי שנה בהון תועפות.

אם נהנית מן הסרט היפני "ראשומון", תתמרמר כאשר לא תזכה ליהנות מסרט יפני שני "משחת מסורף". סרט זה המצטיין באופי אנטי-אמריקאי חריף ייפסל, כנראה, על ידי הוועדה הישראלית לביקורת-סרטים, המנסה באיצטלה של נייטרליות בין המזרח והמערב, למנוע הצגת סרטים המשמיצים את המערב.

לא מן הנמנע כי משפט קאסטרני יומסק. אחרי שהמשפט הכניס בלוצ' כמה מראשי המדינה והרס אנדות נכבדות, גברה הדעה בחוגי הממשלה שהיתה טעות להתחיל בו כלל, יתכן כי הדחיית החוזרות ונשנות במשפט אינן מסרתן אלא להשיח את המשפט בהדרגה מעיני הציבור.

משה שרת ודוד בן-גוריון במיצע צה"ל
לפרימדינה אין כפיל

אמריקאית — דבר שאינו מן הנעימים בת"קופתו של מקארתי.

משרד-החוץ הישראלי היה חייב להביא הפעם בחשבון גם את גורל-המדינה וגם את גורל יהדות-אמריקה. הדיונים שנערכו בו השבוע התרכזו בעיקר מסביב לשאלה אם כדאי לשלוח את חולטר איתן או את שרת עצמו לחשיגנטון, לפגישה עם דאלס. אולם פקידים רבים של משרד החוץ היו פסימיים, אמרו: "זה כבר מאוחר מדי. ביידור מגיע השבוע לאיסטאנבול, לועזית-הדיפלומאטים, כשיבדו הוראות מפורטות — ומשה שרת, או חולטר איתן לא יוכלו לשנות מהן כקוצו של יור."

דיפלומטים

ידידים יקרים!

התאריך עבר כמעט מבלי שאיש ירגיש בכך. אולם לפני תשע שנים בלבד נסתיימה מלחמת-העולם השנייה, הצילו צבאות בנות הברית ממזרח וממערב את שרידי הפליטה במחנות.

בין אלה שזכרו את התאריך השביעי היו 15 אלף איש ואשה שהתאספו בהרי יהודה, מול מעלה-החמשה, חגגו ביער-הצבא-האדום את המאורע. הקהל כלל לא רק את האוהדים המושבעים של דגיש המזרחי, אלא גם את שרידי המחנות — הראשונים ששמחו בראותם מדים סובייטיים

• אותה ידיעה מסר בצורה סנסציונית יו"ר תר, העתונאי האמריקאי הידוע, דרו פייטון, שציטט מברק של שגריר ארצות-הברית ב"מוסקבה, למשרד החוץ האמריקאי.

להחיות את הרסן בידיו — ולהצליח. כל עוד היה ב"י. המנהיג, נודע שרת כאדם המתון, משך למעלה מעשר שנים הת'נהל המאבק המר בין השניים על רקע זה. אולם שרת רחוק מלהיות איש מתון מטבעו. בעיני דיפלומטים זרים נראה לא פעם עקשן ונוקשה. אחד מהם קרא לו, פעם, "רב-סמל בשדה האימונים".

יתכן מאד שכמו פנחס לבון, שהיה פעם איש-הבלגה מובהק והפך מאז לנציג הקו התקיף ביותר, ישתנה גם שרת בחודשים הקרובים. העיר ח"כ חרותי, ספק ברצינות, ספק בהומור: "יהיה זה צחוק הגורל אם משה שרת ייכנס להיסטוריה כאדם שהגיע אל הירדן!"

מדיניות

ידיעות חדאיות

עוד בראשית השבוע שעבר השלה את עצמו משרד-החוץ הישראלי כי נאומיו של הנרי ביידור (העולם הזה 860, 863) לא היו אלא פליטות-פה בלתי-דיפלומטיות של פקיד משרד-החוץ האמריקני. ראש-הממשלה ושר-החוץ, משה שרת, אפילו טען שאין היא צריכה להשיב לדבריו ביידור מעל במת-הכנסת, היות ואין זה מקובל ששר ישיב לדבריו פקיד — ויהיה הפקיד גבוה כאשר יהיה.

השבוע נמוגו האשליות, ובמקומן באה דאגה חמורה: משרד-החוץ קיבל מכמה וכמה מקורות אינפורמציה שהוכיחה בעליל כי נאומיו של ביידור אשורו על ידי מוסטר דאלס עצמו, מהחיים מסקנה מדויגים על המדיניות הכלל-עולמית של ארצות-הברית.

הגדה

מאת

ימים רעים

"אי אפשר לחיות." אמר לי ידידי איציק חרמון, צעיר הנזן ומכובד על כל יודעיו באחד ממסלטי תל-אביב. שאלתי אותו: "מדוע?"

"הראה." אמר לי. "ארוחת-צהרים טובה עולה 2 לירות? זה 60 לירות לחדש. סניגוריות עולות 20 לירות לחדש? יחד 80. שכר דירה בעד החדר 40, יחד 120. רק בעד כוסות תה אתה משלם 75 גרוש ליום? עוף 20 לירות. ארוחת בוקר וערב — עור 60. יחד 200."

"כן." אמרתי. "זה עוד לא נורא. בחור צנוע כמך לא יפשוט את הרגל הזה!"

"ככה אתה חושב." אמר לי. "תזכור כמה עולה לשבת בבאר. לפני שאתה מניש נעלמו 20 לירות. עוד פעם, עוד 20. ומוכרחים לשבת שם, אחרת נחיים עצובים. עוד 200, יחד 400."

"שכחת קולנוע ותיאטרון וקונצרטים. תחבירה, תלבשה, הנעלה, אמורטיזציה וכו'!" אמרתי לו.

"אל תדאג." אמר נייע לזה! המכונית עולה לי 120 לירות לחדש. יחד 520. תלבשה, הנעלה, אמורטיזציה (עקרת שתי שנים) — יחד 550, הוצאות תרבות — יחד 580. מם הכנסה 10 לירות — 590. ועוד 10 על הלוואות לחברים — והנה לך 800 לירות טובות. אני אומר לך, היום קשה מאד לבחור להקדים על המשכורת שלו."

ואני תמיד טענתי, ואני חוזר וטוען, שאדם שהי על משכורת לעולם לא יניע לילה.

גם כעברית יש הסוד

הכל התחיל מזה שירידי בריית-מילה בא אלי במרצת צולעת ואמר לי: "הזהירה!"

על זה חספתי את כובעי ואכלתי אותו בכפוס ארוחת בוקר. מה הזהירה? — שאלתי אותו — ואל איזה כלים התחבאת כל התכופה התוקפנית הזאת וכל הימים המימים האלה?

"הזהירה" — לנכרת חולי-המועד נולד בן למול טוב!

או מה מצחק? — שאלתי כששיני עדיין נעוצות בכובעים טרופים אלה והדלקתי את הפרוספור כהרג עין בוכיה — אני מחזיק מעליה פנימית בהחלט! מול טוב!

"הזהירה" — צחק בריית-מילה צחוק ערל — זהו בדיוק דקונן, שדחקא לנכרת חולי-המועד נולד בן לארון מול-טוב!

תיכף וסיד כביתי את הפרוספור. חבל הבנוני. ושאלתי: טוב, או מה זה כל כך מצחק? זה שפתי במשפחות הכי הגונות.

זהו — אמר בריית-מילה — הנקמה מההדרגה. בעד שלנכרת מול-טוב נולדה הבת בחולי-המועד! — הזהירה!

תנידו מה שתנידו. אני כל כך התרשמתי מעמוקות וצוננות מההומור שיש בעברית עד שהתחלתי לכתוב.

מעשה רוב ימות-השבוע. למנהל המפעל, אברהם קליר לא היה כל רצון להפסיד כסף. הוא בחר בקטנה בשתי הצרות, גילה נכר גות להסתכן בסיכסוך עם שותפו, חתם על חוזה עם מפעל-קטסטייל אחרים.

כאשר הטיחו זקס וקליר את טענותיהם בפני שר המסחר והתעשייה, פירץ ברושטיין. השר לא ניסה לפרש ביניהם, אולם אותה שעה כבר היה ברור לכל שקליר לא יוותר ושה זקס ילמד לדעת כי מפעל משוכלל וגדול לצביעה ואספורה אינו דומה לאשה — או למכרשת-שיניים.

ערוח

האדם השקט

הרוח החמסנית נשאה תמרות-אבק על פני רחוב ברנר, המרוחק ממרכזה של רעננה. בקצה הרחוב, בלב חלקת-אדמה מונוחית, ניצב צריף שומם.

שש שנים קודם לכן עבר הצריף מיד ליד: בעליו, אלימלך מיכרובסקי, איבד את בנו במלחמת-העצמאות, החליט להש" כיר את המקום האסוף וזכרונות לעולה חדש — מיכאל כץ.

אולם אדם המכבד את עצמו אינו מס" תפקי בישיבה בצריף. מיכאל כץ נרשם לשכרון העממי. מולו שיתק לו: הוא זכה בהגרלת-הדירות כאחד הראשונים בתור. הדירה החדשה והמרווחת עמדה בגמר בנייה. בינו לבין הרחוקה עמד רק מכשור קטן: סכום של כמה מאות לירות, שהיה צריך להשתל של לקופת-השיכון, לפני הכניסה לדירה.

כץ היה מוכרח לפרוץ את המכשול ויהי מה. הוא חסך קצת כסף בהפסיקו לשלם שכר-דירה. רמז למיכרובסקי ברוב דינות שהוא מוכן לפנות את הצריף תמורת סכום כסף מסוים. אולם בעל-הצריף סרב בכל תוקף. לידו היה כץ יכול להישאר במקום עד שיעלו עשבים בלחיו ובצריף גם יחד.

פוס שחור-לבן. אפשר היה לצפות שמכאל כץ יתיאש מלקבל כסף תמורת פינוי הצריף, עבדו לא שילם אף פרוטה, ניסה להגדיל את רחציו מעבודתו: שיתק" ביצים בעזרת עגלה וחמור קטן. אולם הוא לא זנח את תחלתו, החליט לדלג על כל המכשולים בעזרת סוס שחור-לבן הגראה לעתים קרובות באופק הישראלי. וכן אירע שבאחד הימים הופנה למיכ" רובסקי מכתב מזור. הכותב הילל את השקט השורר ברחוב ברנר. סיפר לו בסודי סודות שמכאל כץ מתכוון להכניס לצריפו משפחה מעולי-עיראק, המטופלת בחמישה

היום לא בא. נהג-המונית לא היה היחיד ששוכנע. הכסף שורם לידי המהנדס בן הארבעים, יליד-הונגריה, בא גם מכ" סיהם של בנק לויסקונט, הולנד-אוניו"ב, מספר רב של מלחים ברביית ועשרות חוט" כים קטנים. כל אלה חלמו שיבוא יום וכססם יהפוך למניות, שערך אינו גופל מזה של מניות חברת-החשמל, אתא ונשר. היום הגדול לא בא, במקומו באו הלחיות של בלקו והלחיות המפעל עצמו. וכאשר סוכמו תביעות המשקיעים-הנושים, התברר שבלקו חב לכולם סך של מיליון לירות, בה בשעה שערך מפעל-המשאבות ותוצרתו אינו עולה על מאה וחמישים אלף לירות. סודן של 850 אלף הלירות הגותרות ירד אל הקבר יחד עם המהנדס המקסים. אולם דבר אחד נשאר בגדר חדאות. כל אדם שהשקיע לילה במראנסמיטה, יקבל תמורתה רק 150 פרוטות.

אילת

היי צפונה

אריה פינס היה איש-המעשה, לא איש-ה מעשיות. הוא בא לאילת לפני 4 חרשים כנציג משרד-הפיתוח, ונתקבל בחיובים ובטפחיות על הגב. יושבי-אילת היו רגילים לראות את הפקידים הולכים ובאים, פינס החזיר למברכייו שלום בלחיצת-יד ברוילית, לא חיך כלל, הצליח להקים לעצמו תריסר אויבים שעה קלה לאחר רדתו מן המסוס.

מספר האויבים גדל מיום ליום: פינס לא היה פקיד ממשלתי רגיל. הוא נכנס לפרטי הפרטים של החיים באילת, ערך רשימה של התושבים שהפכו את המקום למשכנם הקבוע — ושל אלה שבאו לאילת להרויח כסף ולעקור לאחר זמן למקום קריר יותר. הוא ראה שהרשימה השניה גדולה בהרבה מן הראשונה והסיק את המסקנות הדרושות.

מלחמה בתמיכות. פינס ראה עוד בשהו. הוא נוכח שיושבי אילת מפגנים על ידי הקלות ותמיכות הניתנות להם מטעם הממשלה. הציע לקצץ אותן יחד עם המש" כורות השמנות שהנהיגו מסודות ונונים מתוך כוונה לשמור פועלים למקום. "אילת אינה יכולה לחוקק חוקים ותקנות משלה." הכריז פינס בעת אחת הישיבות הסוערות של המועצה המקומית.

בשבוע שעבר הגיע גל ההתמרמרות נגד פינס לשיאו: האילתים קראו את הראיון שנתן פינס לכתב הארץ בו נאמר כי תושבי-אילת רודפים רק אחרי הכסף. הת" גובה היתה מיידית: על כתלי-הגגון המקומי הופיעה כתובת באותיות אדומות: פינס, הוי צפונה!"

פינס עלה צפונה. רבים חשבו שנסיעתו היתה תוצאה ישירה של הכוונה האדומה. אולם הוא עזב את אילת רק כדי להשתתף בלהיות, חור כעבור ימים מספר. פקודתו הראשונה היתה: לנקות את כתלי-הגגון.

המשק

גישה עסקית

ססיל הורסם ולורנס הלפין לא שמו לב ללקחת הפוליטית התוססת במרחב, התעלמו

עבורים בשער המחנות. **פירות פנורים.** אברהם שלונסקי שופע" חכמות כרגיל, נתן את רשות הייבור לשגריר החסות של ברית-המועצות, ניקולאי חאסי" לביץ אברמוב, התכוון לתרגם את דבריו לעברית.

אברמוב, בעל הפנים האהודות הדומות לפני פרוססור סובייטי, קם מכסאו, פתח בשתי מלים עבריות: "ידידים יקרים!" הקהל סרץ במחאות-כפיים סוערות, חיך על נסיונו של השגריר להשתמש בשתי מלים ששני, כנראה, בעל-פה. אך כעבור כמה שניות פערו כל הנוכחים את פיהם, את האמינו למשמע אוזניהם: אברמוב נאם נאום שלם בעברית חסרת שגיאות, את המלים קרא מן הכתב (באותיות רוסייות), אולם היה ברור כי הוא מבין את תוכנו היטב.

בבלי ארץ אחרת... הדברים השפיעו כפצצה (הגדיר שלונסקי: "פצצה של ידי-דוח"). למחרת היום, כשהופיע השגריר במסיבת-קוקטייל לרגל הג'העצמאות ה" צ'כוסלובק, הוסיף עוד שלוש מלים "עב" ריות: "אחד אפס לטובתי."

כשנשאל על-ידי מאיר יערי מה הגיע אותו למעשהו הבלתי-רגיל, השיב השגריר בחיך (וברוסית): "בבלי ארץ אחרת אין זה חשוב. אולם כאן, כשישנו עם המשתדל לחדש שפה, חשוב לעודד אותו."

עסקים

תעלואת החרין

בשבוע שעבר נתכנסו כמה עשרות אנשיכ בחדר קטן, בבניין בית-הדין המחוזי בחיפה. פניהם היו קודרים, כמו בשעת הלהייה. ואכן היתה זאת מעין הלווייה: סקס פירוק נכסיו של מפעל המשאבות טראנס" מיטת, שפסס את הרגל.

הנאספים-הנושים, שנכנסו אל החדר בזה אחר זה, נגישו זו הפעם הראשונה. הם לא נפגשו עד כה — אפילו לא בטקס ההלחיה האמיתי שנערך שבועות מספר לפני כן, בו הובא לקבורה בעל-המפעל, לאויסלאב בלומנפלד-בלקו, ששבס חייב בצורת גלולות-לומינאל.

כוח שייכנוע. בלקו, מהנדס-מכונית בעל עבר לוטה בסוד, היה אדם בעל קסם אישי וכוח-שכנוע בלתי רגיל. הוא הכיר את בני-האדם, ידע שכל אדם חולם להצ" לית, ולו רק פעם בחייו, להשקיע לירה בעסק ולקבל תחתיה מאה.

הבחנה פסיכולוגית זאת איפשרה לו לבלקו להשיג כספים ללא כל מאמץ, לאתר שהכריז על הקמת מפעל טראנסמיטת במפ" רץ-חיפה, "המפעל היחיד במינו במזרח התיכון."

סיפר אחד הנושים, נהג-מונית, "באתי לבנק לקבל חמשת אלפים לירות עבור מכירה מונית. הכרתי את בלקו — וכעבור חצי שעה מסרתי לו את כספי. הוא אמר לי: 'חבל להפקיד כסף בבנק. הוא עתיד להש" תמש בו ולהפיק ממנו רחמים. מדוע לא תעשה זאת בעצמך?'"

• לא לשוא. אברמוב ילמד זמן רב באוניברסיטה.

אות קין

חבר גמל. דומני שאיש זה הודך אחרינו לכל מקום."

תעשייה

על שנים ושלושה

ישנם שני דברים אשר אין אדם מוכן ל- השאיל אפילו לידיו הטוב ביותר: אשה ומברשת שניים.

על שני דברים אלה הוסיף שמואל זקס, בעל בית-החרושת ורשת בתי-המסחר משי זקס, גם דבר שלישי: מפעל צביעה ואש" פרהי. הוא הגיע למסקנה שמפעל למוצרי משי עדינים צריך להיות קשור עם מצבעה שתעמור אך ורק לרשותו. אם תספיל המצ" בעה גם באריגים עדינים פחות, עלול סי" בו של המשי לרדת.

זקס לא הסתפק במסקנות מופשטות. הוא הפך לשותפו של שמואל קליר, בעל מפעל הצביעה והאספורה ארגמן — הגדול ביותר מסוגו בארץ. הוא השתעשע בתקתה כי ה" כסף שהשקיע בארגמן אפשר לו להתזקק ברסן-הנהלת-המפעל, למנוע בעד חברות-טקס" סיל אחרות מלהשתמש בו.

במקום השבתה, חחיים. התקתה נת" בדו כבר בראשית השותפות התברר שאם יטפל ארגמן רק במוצרי משי זקס, תעמוד" זה מכוונתיו הגדולות והמשוכללות באפס

• צהליץ הכימי הסופי של חיזוק-ה" אריגים. הסיכסוך סרץ, הגיע לשיאו בשבוע שעבר,

סדר בכל מחיר

של שני הפקחים, לא ידאג איש לעתיד בני-משפחתו. הוא שלח את שותפו להוציא 150 לירות מהבנק, אחר פנה למטה הארצי של המשטרה, סיפר חלק מן הפרשה. השוטרים האזינו לדבריו בעניין, רשמו את מספרי שטרות-הכסף שבידו, מיהרו לשלוח לשוק-הכרמל שני אנשי-בולשת.

צחוק קצר

כשהגיע לאזור לחנותו וראה את שני הבלשים עומדים

חנווני אליעזר לאזאר
ערכו של כסף

ובודקים את הגרעינים, רמו בידו לאשכנוי, שעמד מעבר לכביש הפקח הראשי צעד בבטחון, נכנס לחנות, קיבל מידי לאזאר את 150 הלירות — פרי המאבק הממושך והמפריך — ברח אותו בחג שמח ופנה לצאת.

בו ברגע הרפו הבלשים מן הגרעינים הטעמים וחסמו את דרכו. הוא הכיר אותם, לא איבד אף רגע, הטיל את שטרות הכסף ארצה, כיבד אותם בברכת שלום חמה ולבבית. אולם הם השיבו לו בקרירות, הזכירו לו שהם אנשי-משטרה.

גם אני מהמשטרה? קרא אשכנוי בהחזירו כסיו, מה אתם רוצים ממני, חברה? אתם צוחקים?

היה זה צחוק משטרתי קצר, ויום שמחה גדול לרבים מאנשי-השוק. הם העתירו נשיקות על לאזאר, גילו לשוטרים שגם כספם שסף בורם איתן לכיסם של שני הפקחים.

שלוש מלים בודדות

בסך הכל גבתה המשטרה עדויות משמונה רוכלים. בתוכם:

● חיים צילי, שסיפר על 125 לירות שלו שהגיעו לידי הפקחים, ועל סרבים יפני שנוד מביתו לבית קירשנר.

● משה כהן שסיפר כי נאלץ לשלם לשני הפקחים 200 לירות, תמורת דוכן קטן שקיבל.

לאחר שיהררום בערבות לא הוסיפו אשכנוי וקירשנר להשלים סדר-שוק, נשארו לשבת בביתם על חשבון חוסר-השנתות.

בבית, קרוב לשפת-הים, עישן שלמה קירשנר סיגריות בעצבנות, לגם מרק מתוך צלחת פשוטה, שבאה במקום הצלחת היפנית העדינה שהוחרמה, הכריז קצרות: אין לי מה לומר על הפרשה.

לחברו, גרשון אשכנוי, היה מה לומר. הוא החליק על חולצת-הסריקו הצהובה שלו, פלט שלוש מלים בודדות: הכל מצוץ מהאצבע!

מוזר הדבר שאנשים כה רבים בחרו למצוץ דווקא את אצבעותיהם, בו בזמן שעל דוכניהם מונחים מטעמים ערבים יותר לחך.

המקום, קיבלו תשובה מוזרה: אשלה לכם את קירשנר. תוכלו למצוא אתו שפה משותפת.

קירשנר לא התמהמה. כעבור שבוע ימים הופיע בחנות, דיבר בשפה בינלאומית:

„כמה שזה לך מקום זה?“ „נקוב את המחיר!“ השיב לאזאר קצרות. „מאתיים לירות.“

באותו זמן היו ללאזאר מאתיים גרעיני חמוניות או דלעת, אך מאתיים לירות לא נראו אפילו בחלומותיו הטובים. הוא ביקש ארכה, התייעץ עם שותפו, נתן לקירשנר למחרת היום תשובה ברורה: „אין לנו כסף. תוכל לקחת את המקום בחורה.“

הדברים פגעו בנימי גפשו העדינה של קירשנר. הוא לא תאר לעצמו שכבודו, כבוד פקח עירוני, יושפל עדיכדיכך. הוא יצא ברוגז.

היתה זאת תחילתה של מחמת-עצבים מרתקת. מדי בוקר היו אשכנוי וקירשנר מופיעים מול חנותם של השותפים, מנפנים בידיהם, כאמרים להציב כמה דוכנים במקום הפנוי שלפני החנות.

אולם הנפגעים העיקריים מן המאבק היו עצביהם של הפקחים עצמם. שיק שלם על כל המוגו וסירחונם היה מוטל על כתפיהם המזדקנות. היה הכרח לסיים את הפרשה — בכל מחיר. על כן אור אשכנוי עז, חצה בוקר אחד את הכביש, ניגש אל לאזאר.

„שלום“, אמר רכות, „יש לך חצי קילו אגוזים?“ בדרך כלל היה לאזאר נותן לו קצת פחות מן הנדרש. אולם הפעם דייק במשקל, קילל חרש והוסיף בקול: „אני מקוה שכזה השלמנו.“

„אתה לא בסדר“, לאזאר. מה פירוש הדבר שאני שולח לך את קירשנר ואתה אומר שאינך יכול לשלם? אם זה קשה לך, תוכל להשתות אתנו.“

הם לא השתו. אשכנוי הוריד את המחיר ל-150 לירות. לאזאר סרב. הוא הציע 100 לירות. אשכנוי סרב. ההחלטה נדחתה לשבוע נוסף.

החופשה קולקלה

בינתיים הגיע חג-הפסח. מזרחי ולאזאר התייעצו, הגיעו למסקנה כי עשרת בני-משפחתיהם זקוקים לכסף יותר מאשר כיסם הרחב של הפקחים. מזרחי לקח לו חופשה לשלושת ימי חול-המועד, ושותפו נשאר בודד מול הסרדותיו הבלתי פוסקות של קירשנר.

ביום החמישי של שבוע-הפסח שב קירשנר וביקר בחנות הפירות היבשים. הוא דרש כסף בכל חוקף, גער בלאזאר: „אתה מקלקל לי את החופש!“ לאזאר התעצבן. לא היה לו כל רצון לקלקל את חופשתו של יצור כליכול כפקח עירוני. הוא הבטיח להשיג את הכסף כעבור שעה, עלה על אופניו, נסע ליפה, שם עסק שלום מזרחי בסידור המחסנים.

„שלום“, אמר במרידות, „זה נמאס לי! אני לא רוצה לחזור לחנות!“

עתה הגיע תורו של שלום לעלות על אופנים. הוא נסע לחנות, הודיע לקירשנר כי איזו להם כסף וכי הם זקוקים רק למנוחה. הפקדה-השליה הסתלק כלעומת שבא. למחרת, ביום ששי, הופיע במקום אשכנוי בכבודו ובעצמו והסתער על לאזאר ברוגז: „מה זה אתה? אתה ברוגז אתה? אתה צוחק מאתנו ושולח לנו את השותף שלך?“

„מה אתה רוצה, מר אשכנוי?“ „אני רוצה שתאמר לי מה החלטת לעשות. אתה יודע היטב שאם ארצה, אוכל להוריד לך את השולחן ולהניס למקום שני אנשים אחרים. אתה יודע שיש לי כוח לעשות זאת.“

„מה אתה רוצה?“ חזר לאזאר על שאלתו. „אני רוצה לדעת אם תתן לי כסף.“

„שלח אלי את קירשנר בעוד שעה. הוא יקבל את הכסף.“

קירשנר היה בחופש. אולם רוחו של אשכנוי קצרה: הוא אמר שיביאו לקבל את הכסף בעצמו. במשך אותה שעה קצרה התפתחו המאורעות במהירות קולנועית. לאזאר הגיע למסקנה שאם ידאג הוא לעתידם

שוק-הכרמל, במרכז תל-אביב, קדח מהתרגשות. הפעם היה משהי שונה מזו הרגיל בצעקותיהם של הרוכלים, שפילחו את האויר הרווי ריחות דגים מלוחים ופירות מרקיבים גם הנוף נשתנה במקצת: טנדרים ירקרקים פשטו על פני השוק, פלטו מקירבם שוטרים, שעברו מדוכן לדוכן, גבו עדויות מדוקדקות.

נושא החקירה היה הפעם אחד: הפעילות רבת-המרץ והיוזמה שניהלו שני פקחים עירוניים משך שמונת החודשים האחרונים. העדות המרכזית והטיפוסית ביותר יצאה מפיו

פקח שלמה קירשנר
הוא לא ידע

של אליעזר לאזאר, גבר צעיר וארץ-רגליים, בעל תנית לפירות יבשים

חצי קילו שזיפים

פקח ראשי גרשון אשכנוי ופקח רגיל שלמה קירשנר היו אוהבי-סדר מטבעם. הם החליטו לחסל את התווה ובוהו השורר בשוק — בכל מחיר. רוכלים שעמדו בקרבת מרכז העיר, במקום טיב מבחינה מסחרית, מצאו את עצמם לפתע במקום נידח ושומם מלקוחות. מקומם לא נשאר ריק. הוא נתפס — ללא כל סיבה נראית לעין — על ידי רוכלים אחרים, שעמדו קודם לכן במקום נידח.

אחרי עבודה מאומצת לאורך כל החזית הגיע פקח ראשי גרשון אשכנוי גם לחנותו של לאזאר. הדוכן שעמד לפני החנות נראה לו גדול מדי. הוא פקד לסלק אותו, הציב במקומו שני רוכלים, יצר עם לאזאר מגע ראשון, לא ידירות-בידור.

אולם אשכנוי וקירשנר היו גברים טובי-לב. הם רצו להדק את היחסים עם העומדים תחת פיקחם — בכל מחיר. על כן התחילו לבקר בחנותו של לאזאר, ללחץ את ביקוריהם בבקשות צנועות, כגון „תן לי חצי-קילו שזיפים!“ מחיר חצי-קילו שזיפים לירה וחצי. אשכנוי היה מושיט ללאזאר חצי לירה — מקבל 500 פרוטות עודף. הוא אהב לקנות גם כמויות גדולות של פרג. לעתים היה מבקש חצי קילו, ללא כל התחשבות עם העובדה שאפילו נשים עשירות קונות פרג בגרמאים.

הוא לא ידע את ערך-הכסף. ציין לאזאר במרידות, בזכרו שהוא הפסיד, כתוצאה ממסחר מיוחד במינו זה, למעלה ממאה לירות תוך חמישה חודשים. אך לא רציתי לקלקל את היחסים אתו.

שפה בינלאומית

לאזאר טעה. במהרה התברר שאשכנוי ידע היטב את ערכו של כסף. כאשר נואשו שני הרוכלים שהוצבו במקום הדוכן מלמצוא פרנסה והסתלקו לאיש-שם, פנו לאזאר ושותפו, שלום מזרחי, לאשכנוי, בבקשה לשיב ולהקציב להם את

שישה ילדים, טען בנימת-התנצלות: „אף על פי שאין לי שום דבר נגד אחינו שבאי מעיראק, הייתי שמח לו היה אפשר למנוע הכנסת משפחה כל כך גדולה לצריף שלך.“ הפיתרון שהוצע על ידי האלמוני, שביכ-להיקרא בשם „שכן של רחוב ברנז“, היה פשוט: מיכרובסקי ישלם לכך סכום מסוים בהקדם האפשרי, הצריף ישוב לרשותו, השלום והשלווה לא יופרו.

בשבוע שעבר התברר שבחירת הסוכ לא היתה מוצלחת. אלימלך מיכרובסקי לא זועזע מפחד, לא הועבר לבית-החולים.

החילל המצוייד בבמה קסנה, אך עמוקה ל-מדי.

גם הקהל הופתע. הוא חשב שהיה עליו לעמוד בתור, לקנות כרטיסים יקרים. במ-קום זה נאמר לו שההצגה תינתן חינם אין כסף: היא אורגנה על ידי תלם (תיאטרון למעברות). אשר יוסקוביץ משמש כמנהל, מוכירו והנער השליח שלו.

מועץ הדיוק. „זהו הדרך היחי-דה להחזקת התיאטרון על התקציב בן 90 אלף הלירות, הניתן לנו על-ידי הסוכנות. (המשך בעמוד 12)

חרת באחיר הלוהט: היה זה ביקורו ה-ראשון באילת.

בין אלה שהלכו בעקבותיו היה אדם כבד-גוף, לבוש מכנסי-חאקי וחולצת-חאקי מ-כופתרת למחצה. זאב יוסקוביץ (ראה ב-דחינה) הביא את אנשי תיאטרון אהל להצגה את החייל האמין שחייק באילת, ערב יום-העצמאות.

השחקנים היו מופתעים. הם חשבו ש-יהיה עליהם להופיע תחת כיפת השמיים, ל-אור מדורות, בליווי מוסיקלי של יללת ת-נים. במקום זה הובאו לאולם הגדול של בית-

לעומת זאת החליק שכן של רחוב ברגר את מקומו מבלי לקבל אף פרוטה: מיכאל כץ עבר לדירתו המרווחת בשיכון עממי, רענה — מקום שקט לחלוטין.

עולים שוויק באילת

המדחפים נעצרו. הדלת נפתחה. אחד ה-ראשונים שירדו במדרגות המטוס היה ה-כלב הלבן-מסולסל בילי, שמשך אחריו ב-רצועה את גבירתו התמירה, טלילה. בילי

תחנת הרכבת בצפון תל-אביב, 3.30

כאן מתחיל יום העצמאות מוקדם מאוד. דמויות מטייטות מסתובבות בערסל, מכובלות במעילי-עור, אפודות, סמיכות. רק פרט אחד אחיד: כובע הטמבל של חיל-המילואים. גם זה, בעצם, אינו אחיד כל-כך. ישנו הרס"ר הרה והישר כמו סרגל, בעל השיער המכסיף; הוא חובש את הכובע כמו ציד טירולי. התנהגי השמנמן משתל להשוות לכובעו אופי של מגבעת מכובדת ואילו אהרן, סועל-הבניין, לובש אותו כמו סתם כובע טמבל אפשר לסלוח לו: הוא בוודאי שכח שכובעו צריך להביע את הוד המאורע הגדול.

ליד הרציף עומדת רכבת-נוסעים, נושאת שלטים: לחיפה. סתם בילבול ביורוקראטי, חשבנו. העובדים לא טרחו, כנראה, להסיר את השלטים מהרכבת אשר צריכה להסיע אותנו לרמלה. חשדנו בכשרים. הרכבת ב' אמת נועדה לנסוע לחיפה, אותנו העלו על רכבת שאלוהים ובעלי בית-החרושת האנגלי ייעדו אותה להעברת משא מעורב — 12 סוסים ו-60 איש לקרון.

קצה העיר רמלה, 6.00

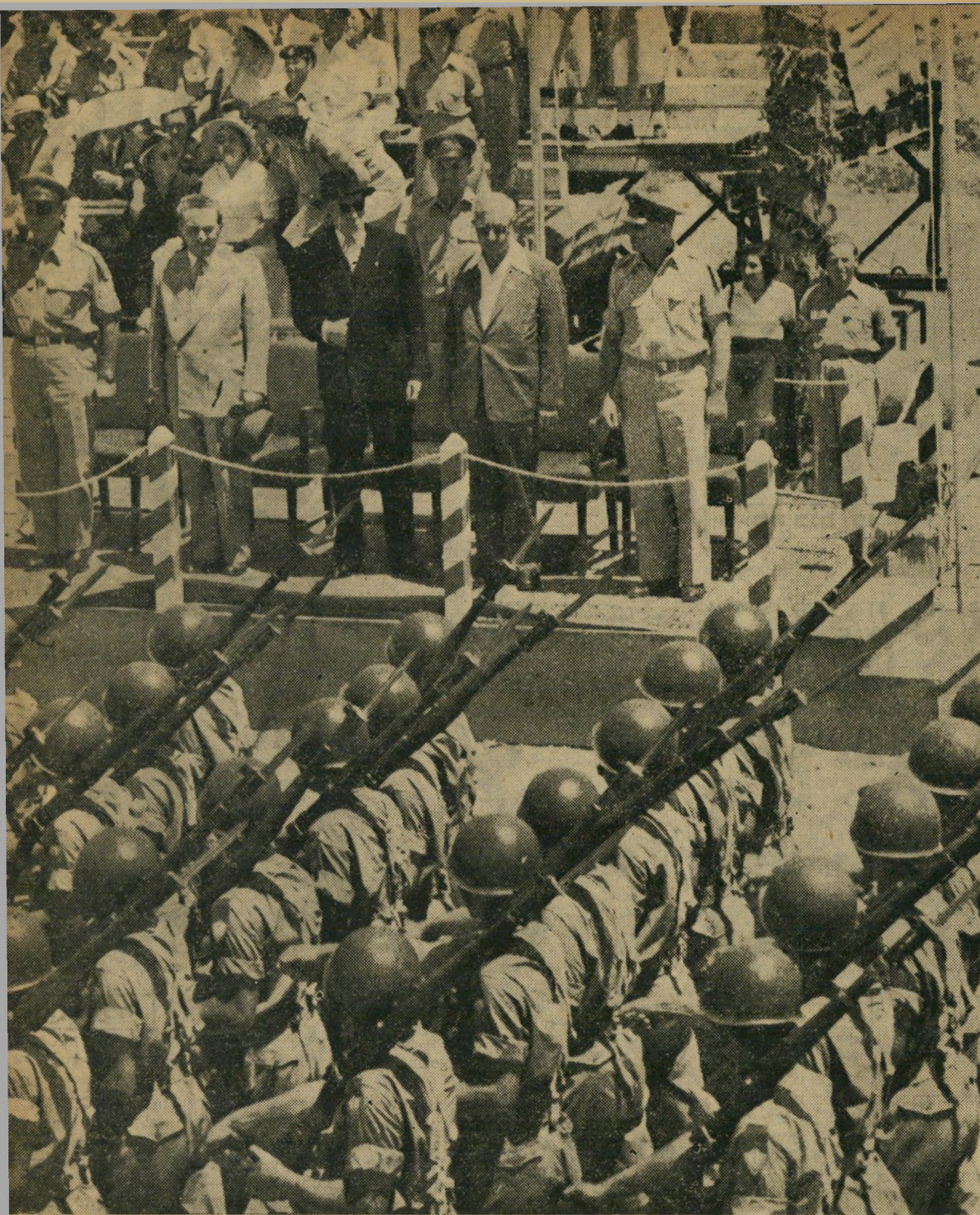
אנחנו כבר עומדים — אלפי חיילי-מילואים, לאורך כמה קילומטרים — ומחכים ללקר חות. משני צדי הכביש מתוחה גדר תיל ור-עלינו לשמור שאיש לא יחצה אותה. ביני תיים מרשים לנו לשבת על האדמה ולאכול את הכריכים שהשק"ם הכין עבורנו. המ"מ, מחנך פדגוגי בימי חול, עובר ומפציר: "חייל אחד על כל עמוד של גדר התיל, כל חייל צריך לשמור על העמוד שלו". אפשר לח-ש"ב שמישהו עומד לגנוב את העמודים.

שטח ריכוז היחידות הצועדות, 7.45
כביש ירושלים הישן, העובר דרך לטרון, משני צדי הכביש משתרעים אוהלי היחידות הן נמצאות כאן מאתמול בצהריים.

אנשי התזמורת הצבאית שלי יורדים מה-מכוניות. אני מתייצב בפני מפקד יחידת הצנחנים, רבי-סרן מוצק, חייל וותיק שהכר תיו עוד מימי הגדוד הראשון של הבריגדה. משך כל המיצעד נהיה צמודים אליו.

כבר ברגע הראשון מבהיר לי המפקד כי אין לי עסק עם סתם קבוצת חיילים, אלא עם צנחני ישראל בכבודם ובעצמם. פקודת המיצעד קבעה מהירות של 116 צעד לדקה זה לא מספיק מהר בשביל הצנחנים, הוא קובע לי מהירות של 125 צעד.

מסביב, המולה אדירה. בכל פינה חזאקי, פה ושם כומתות שחורות של תותחנים, אדומות של צנחנים, ירוקות של משטרת הגבול; כל אחד מצטחצח. יחידות שלמות מתרגלות לקראת המיצעד. ישנה התחרות רצינית על גביע הרמטכ"ל, שניתן ליחידה המצטיינת במיצעד. רק הגמלים של חיל-המיעוטים אינם מתרגשים. הם כורעים להם בנחת, לועסים משהו. בודאי כמה עליילענה שאגרו בימי השפע בנגב הרחוק.

החצוצרות הריעו, הרגלים רקעו, הדגלים התנוססו בגאו באוויר. שורות שורות, של חאקי ופלדה, הציגו או נשקו. אלפים ורבבות התאספו ברמלה לראות או

צרה"ל צועד

עמוד של גדר-התיל, מסביר לי שהוא "שוגר" האמיתי. העולם הזה הדביק את הכינוי בטעו לאברהם לוי, אף הוא מתאגרף. הוא מסביר איך קיבל את הכינוי: "כשאדוארד ג'י רובינס ביקר בארץ, ראה אותי מתאמן וקרא לי שוגר הישראלי".

הבטחתי לתקן את המעות, תיקנתי.

שטח ריכוז היחידות הצועדות, 9.00

מחכים.

התורנים מחלקים את מגות השק"ם: ביסקוויטים, סוכריות, כריך, לימונד קר בלי הגבל אחרי ארוחה כזאת אפשר לחשוב על המיצעד מבלי להתחלחל. זה באמת לא כל-כך פשו התוכנית הרשמית קובעת באותיות בלתי-נגשות, כי אורך המסלול הוא שבעה קילומט בקירוב. "הקירוב" הוא כנראה שני הקילומטרים שאנחנו צריכים לצעוד עד התחלת המסל ושני הקילומטרים שאחרי המסלול, בתוך מחנה צריפין.

בסיס של חייל האוויר, 10.00

לוח שחור. אירונים קטנטנים ססים על גביו במיבנה של ח. א. בחר התדריך מקשיבי הטייסים להוראות סרן זאב:

"המראה — 10.47. ואני מתכוון ל-10.47. גובה מעל רמלה 3000 רגל (כס"מ אחד). מכאן נטוס במיבנה יסודי. מעל לים נשנה את המיבנה לחא. עלינו להיות מעל למטרה בשעה שנקבעה. נופיע בהססקה בין מיצעד למיצעד... אריה יטוס עם העתונאי של העולם הזה מחוץ למבנה, ויהיה בעתידה במקרה שמישהו יצטרך לעזוב את מקומו..."

הצנחנים בטוחים שהגביע הוא שלנו! התזמורת נותנת לאמונתם ליווי מוסיקלי. כולם שמים. אנחנו מנצלים את מצב-הרוח וסוחטים מהמפקד הבטחה שיטס איתנו לאילת.

בדרך לרמלה, 9.00

עד בית-דגון כלנו עם אחד — מכוניות, אוטובוסים, אופניים. הכל מקושטים בדגלונים. אחד מרוכבי האופניים לא מצא מקום לדגלוננו, מחזיק אותו בסיי.

בבית-דגון עומדים שוטרים, מפרידים בין החיטה והמוץ. התנועה הרגילה נמשכת בדרך הישיה לרמלה. אולם המיוחסים, שמכוניותיהם מסומנות בתוויות-חניה מיוחדות המבשרות כי בעליהן ישבו על הבמה, פונים דרומה, לעבר סיבוב ביל-רמלה.

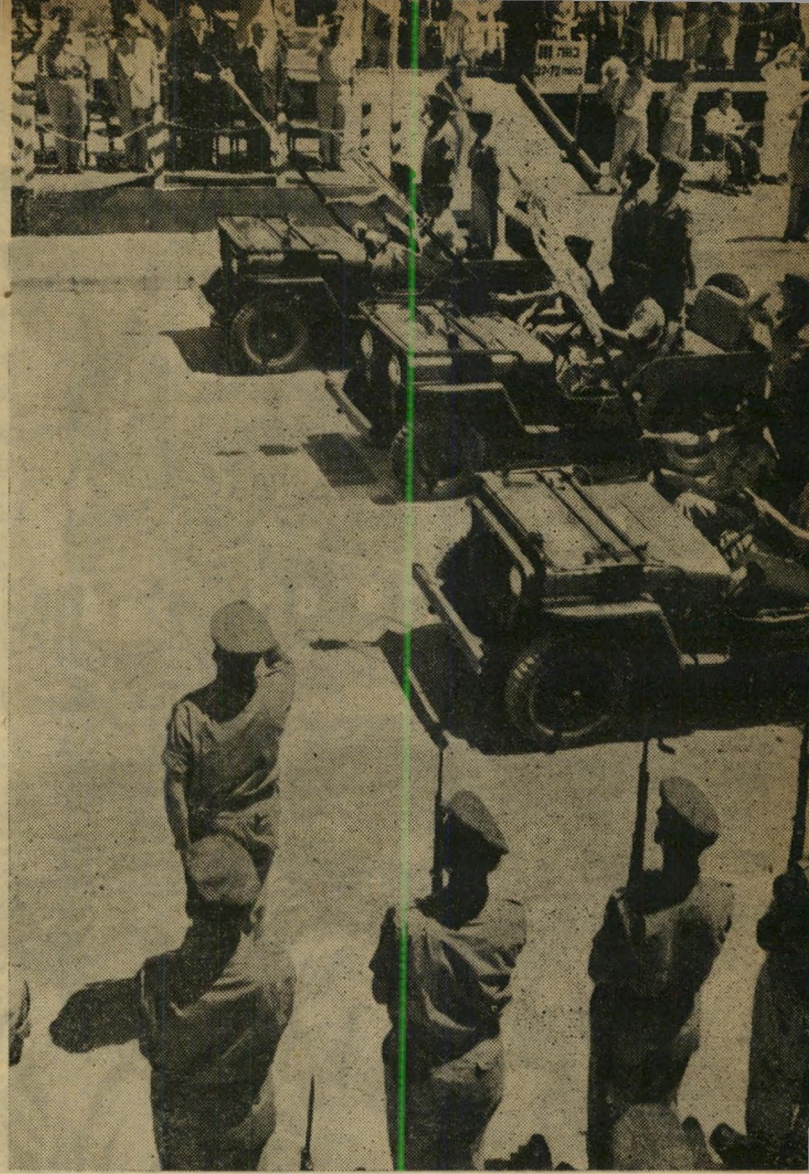
המיוחסים אינם כולם מעור אחד. להיפך. יש בהם מעמדות שונים. יש מיוחסים-מיוחסים מאד, בעלי תחית א' — שגרירים ושרים שיושבו ב'חנות בקירבת הבמה. יש מיוחסים-מיוחסים למדי, כגון חברי-כנסת, הנושאים תחית ב'. ויש מיוחסים-סתם, שאיש אינו מתחש אליהם ברצינות, בעלי ג' עלובה, שיצטרכו לעבור ברגל את 200 המטרים ממקום-החניה לבמה.

כשני קילומטרים מרמלה הופכת השירה לנחש שבלע ארנבת, נע רק בקושי. בני הישובים הסמוכים, ההולכים ברגל בצדי הכביש צוחקים ליושבי המכוניות, העומדים במקום ומשמיעים לעצמם, מן הסתם, קללות מיוחדות.

קצה העיר רמלה, 9.00

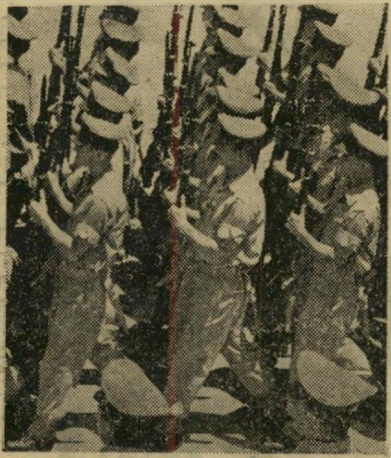
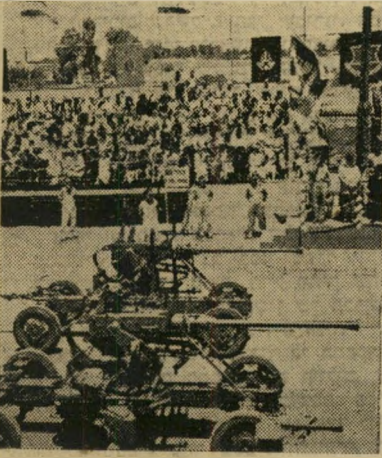
מתחילים להרגיש כי אכן ישנה שמש בשמים. מאחורי גדר-התיל מצטופפים אלפים. קצת יותר רחוק, בשדות, עומדות מכוניות-משא במות-תצפית לבעליהן. על אחת המכוניות נערך אפילו שולחן וכל המשפחה סועדת את לבה בנחת. זה ארגון! הלל אבינועם, המתאגרף השחרחר והגבוה, הממלא כיום את חובתו למולדת ושומר על

מחיות
יש משו
מגע מי
אולי מ
וכבוד
הצנוע
מיים. ש
על כל
גם את
סוד ה
לתפק
מן היה
מדי. ה
השני ה
הוא מ
אין ב
כי אינ
בדיוק
רמטכ
כי אם
שמה
מרחוק
כי הש
בחדא
היד. ה

ברחבה שמחול במת ההצדעה מגיעה ההתלהבות לשיאה. רוד בן-גוריון ורעייתו זה עתה הגיעו, כל אחד ואחד משתדל ללחוץ את ידו או לפחות לראותו. הק שרשרת משטרה צבאית יכולה להתגבר על הזרם האנושי. היתה זאת שעתו הגדולה של ב. גיי, שבחר לשבת בין נכי מלחמת השחרור.

וא להיכנס פנימה

בתנועות קצובות וחדות, מדגלת יחידת המשטרה הצבאית את נשקה (ימי), תוך כדי צעידה. קני התותחים האנטי-אוויריים (שמאל), לעומת זאת נשארו מונמכים. אבל הם עשו רושם לא פחות עז. הפלדה, והאדם השולט בה התחשלו והיו לגוף מוצק ואיתן אחד. לשמירת ישראל והגנתה.

קנה מור קנה

בכל רגע כבדו העמוק של שכניהם המדינה מספקת להם את רגש-הגאווה, בחחיות ארוי זות ותחומות. ליד הבמה, 10.20 מחיאות כפיים סוערות. ראשה-ממשלה ? הנשיא ? לא. האזרח דוד בן-גוריון, שדה בוקר. שום במאי לא יכול היה לביים את הרגע בהצלחה רבה יותר. בי. גיי, קטן ושופע

דגל צה"ל כבר הועבר מחיל האוויר לחיל הרגלים. עתה מתחיל המיצעד. בשורות של שלושה, עשרים הגייסים המצוחצים ועליהם נסי החילות והחטיבות של צה"ל. נושא הנס יושב ליד הנהג. מאחור מצדיעים רב-סרן וסמל לעומדים על במת ההצדעה (בפינה העליונה שם התמונה משמאל), המשיבים להם בהצדעה.

ההתחלה

ליד הבמה, 10.00 חם.
המכובדים יושבים על הבמה, משקיפים סביב בסקרנות רבה. גם המקומות על הבמה חולקו לפי מיתר-היחוס — מיוחסים מסוג א' במרכז, ליד במת ההצדעה, מיוחסים מסוג ג' באגפים.
כל מכובד מנסה לתהות על קנקנם של שכניו. אכזבת גמורה. איש אינו מבין במה הייחוס של שכנו. כל אחד בטוח ששמו איתו בטעות בין ערבירב סתות מיוחס.
מחיאות כפיים השגריר הסובייטי ופמי לייטו. הקהל רוצה להראות לו שעל אף חס אי הסובייטים בשנה האחרונה הכל נסלח. איש לא מחא כף לאמריקאים. אין צורך.
הויפולמטים יושבים בגוש אחד. הם כבר מזויעים. החיילים, בבגדי הקיץ הקלים, מרחים מים עליהם. איוה מקצוע ארוך המחייב את בעליו להתהלך בחליפות כהות-כבדות ביום כזה !

בקצה העיר רמלה, 10.05 חם.

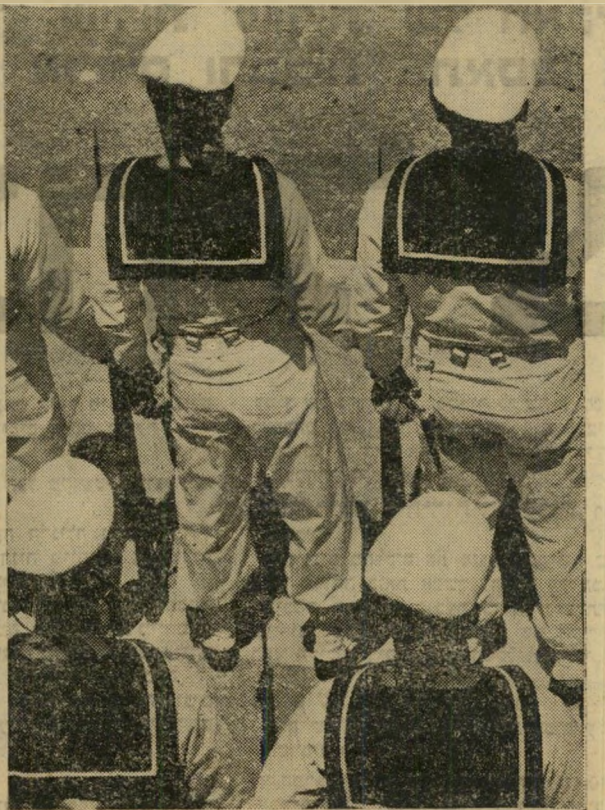
הלחץ על הגדרות גובר. על גגות הבתים הוצבו שוטרים לשמור שאיש לא יעלה עליהם. הבתים ישנים, לרוב בנינים ללא עמודים, הצטופפות רבה עליהם עלולה למוטט אותם. גם הצבא לא היה שמח ביותר מבחירת מקום המיצעד : הרחובות צרים והטאנקים, למשל, יצטרכו לעבור בסור אחד.

שמה הריכוז, 10.10

הסרן האחראי לשטח-הריכוז עובר על אופי גוץ ומודיע : 20 דקות לשעת האפט. סרט האספלט השחור מתכסה בחאקי. נגמר הצח" צוח, נגמר השיפשוף. לטובה או לרעה, נור סיע בפני הקהל כפי שאנו.

ליד הבמה, 10.15

ההומור של המחזה מסופק עלי ידי התיים.
אפשר להבחין בהם מקילומטרים. אלי" פית מוזרות כובעים מוזרים, שמלות ארוכות ומוזרות.
הם עובדים קשה. הם שילמו מחיר יקר עבור השתתפותם בהצגה, ומוני וגמור איתם לקבל את למורת כספם. אחריהם מצלמים בלי הרף, למען יוכלו להוכיח לילדיהם כי בית כי היו כאן, ברגע היסטורי זה. האחרים ששם יושבים מול הבמה, כשעיניהם פקוחות

כאילו נחצב מסלע עמד משמר חיל הים מול במת ההצדעה כל זמן המיצעד. השמש, הרעש, העייפות — לא השפיעו עליהם. לא כל הנוכחים יכלו להתחרות בהם. הצופה (משמאל), השוכבת, התעלפה והיתה זקוקה לטיפול.

אונים ואין אונים

אדם

ליד הבמה
הטכס הה את דגל צה שם סמלי, עתה במרכז למעמדו כב האיראים הצד הבמה. הצד כחול-עניים לקצין המו אולם רגע צברי בהחלו סל, חוזר שחיכתה לו לידה. תפקי **ליד הבמה** המצעד מ בראש, נכ דגלים, שיש הנסים מעור של האדם. כאילו ראת בשעת הסת כיבוש יריח חיילים צו בון כי כדי קולים שימל קול-התזמורו **במסופ, 10** אחד, רונים אין בוס, אני מו מוציא את ושומטת או **קצה העיר** הקהל מת

ימים. לא סוערות, כי אם חמות. יש זה המחמם את הלב, היוצר בינו ובין הקהל. מה הדבר? מוצלחת של צנחנות בולטת? אין הוא משחק את האדם יש, בדרך הסוליסיקאים הערמוניים, מורגש שהוא עצמו היה מוחרר צון, אלא שכבוד התפקיד מחייב

זו בזאת שהוא מתאים בדיוק — נשיא של מדינה קטנה, ויציג ל מדי. יתכן ואחר היה קסן נאים בדיוק.

אין בדיוק הוא הרמטכ"ל. אין גנרל אמריקאי, גם לא בריטי. מוסר-הבטחון של אדם החושש את נעלי התפקיד, הוא נראה קצין-שדה המשמש א קסן, שאינו מיועד לטכסים

כזו

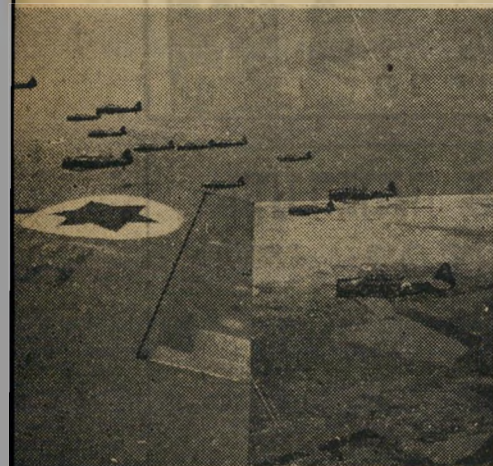
מעים את התקווה. אפשר להבין א 10.30. אי-אפשר לקבוע זאת יבלנו הוראה להסיר את שעוני

ע למה!

על גמלים ואנשים

החידוש הגדול במיצעד היתה יחידת רוכבי-הגמלים של חיל המיעוטים (ימין). עד כה נהגו החיילים הדרוזים להופיע

בכפיות, הפעם החליטו להופיע בכומותות חאסי, כשאר חיילי צה"ל, מימין: הצנחנים, חייליו המחושלים ביותר של צה"ל.

ממרים השמים

תמונה זו ש צולמה על ידי

צלם העולם הזה, היתה סתם תמונת מטוסי סי. מן הקרקע אפשר להבחין במיבנה המיוחד של המטוסים: ח. א. (חיל אויר).

ר טאנק

10.35

משמר של חיל-האוויר מוסר למשמר של חיל-הרגלים. מע" נ ללמד כי חיל-הרגלים יעמוד אחשבה של צבא-ההגנה, יחזור בכור.

נים עורף, צועדים אל קצה חותכת. הקצין, גבר נאה ו שחרר את יחידתו. הוא דומה של יומן קולנוע אמריקאי. י השיחור הוא עושה מעשה בעוד חייליו מתנפלים על ספי כמה פסיעות. לוקח בחורה יבר עמה את הכביש ומתישב נגמר.

10.45

ל. חטיבות והחילות. בניגוד, ל הם תמיד משהו דהוי ומרדים, ו את האינסטינקטים העמוקים בהם משהו אלילי. נדמה לך תם כגילגול קודם, בימי קדם, ת הרומאים, ואולי עוד בימי

ה. המבימים לא לקחו בחשך שמל את האוירה דרושים רמ את החלל ברקיעת שירי-הלכת. גיע מרחוק, קול-ענות-חלושה.

ז מריאים המטוסים. אנחנו אחי ספק — הרווארד אינו אוטר את מכסה הזכוכית שמעלי, צלמה החוצה. הרוח כמעט מדי.

רמלה, 10.50

פ.

האספלט מתחמם. מכיוון במת המצעד — כלום.

ליר הבמה, 11.00

למחאות-כפיים מיוחדות זוכים אנשי מש- טרת-הגבול, ירוקיה-כומותות. הם נראים כי יחידת-עילית כמו הצנחנים. הקהל מרגיש שאלה האנשים הלוחמים גם כיום, לילה לילה.

האשה הראשונה מתעלפת מיד אחריה שניה, זה מדבק. הרבה נשים מתחילות לח שוש שתתעלפנה. המחשבה מנקרת בראשן. סוגסיה עצמית.

החום איום. בתוכנית שחולקה עליידי ה חיילות הנחמדות כתוב כי סיסמת המיצעד חיסכון וכי לכן אין "כסות-מותרות". רוב האנשים מצאו שימוש לתוכניה — הם שמו אותה על הראש, ככסות. השמש מכה על הראש, על הגוף. הכל מזיעים. סמל המכוכי דים היום הוא האף האדום.

הנחמה היחידה: החיילים הצועדים מזיעים בוודאי הרבה יותר.

שמו הריכוז, 11.00 (בערך)

"הקשב!" אני מעביר את התזמורת לדום מאחורינו מסתדרים הצנחנים. בראשם מת מתחם שלושה קצינים מזוקנים. הרב-סרן גותן את הפקודה: "קדימה צעד!"

בחום הלוחם של צהרי יום חמסין התזמור רת פותחת כנגינה: "כיתתנו בלילה צועדת." במזמור, 11.03

קולו של אריה, הטיס, באוניות: "סגור את המכסה. הדק את רצועות-המושב. נעשה קצת אירובטיקה." "אוקי."

שאון המנוע גובר. המטוס גולש מעט למטה ופתאום — למעלה! משהו כבד לוחץ אותי למושב. קשה לנשום. האופק נעלם.

לאפית של שניה מסנורת אנו נוגעים ב שמש. שוב רואים את הקרקע — הפעם מעל לראש. אנחנו ססים במהופך. לא הייתי מא מין שהמצלמה כבדה כל-כך. אני בקושי מצ לית להרים אותה ולצלם את האדמה שמעל לראשנו. האופק שוב מופיע. הלחץ נעלם. "התעלפת?"

"דוקא לא. למה? האם זה קורה בדרך כלל?"

"כן, אם הסיבוב מהיר וחד. הפעם ריחמתי עליך. זה היה שיא-העדינות."

ליר הבמה, 11.05

חיל-המיעוטים על גמלים. החיה, שהיא שימושית מאוד בתפקידים מסוימים, בעיקר לסיורים ארוכי-הטווח בנגב, נראית מוזרה במסיבות אלה. קשה להבדיל בין הדרוזים, שלא רצו לחבוש כפיות וחובשים עתה כומי תות רגילות, לבין היהודים שביחידה.

הכלבים, פחות ממושמים מאשר הגמלים, גורמים לצרות. אחד מהם אינו רוצה לזוז, מתעקש לעשות לעיני אלפי צופים דבר הנע ש ביתר נימוס בפרטיות. השוטר מושך אותו בלי רחמים. צחוק בקהל.

בשררת המועד

ליר במת ההצדעה. כאן אנו מפסיקים לנגן. התזמורת הקבועה ליד הבמה צריכה לספק לנו קצב. אבל מישוה סגר את הרמקול. זה הורס את כל העסק. קשה לשמור על אחידות הצעד. לכל הרוחות, דוקא כאן...

במזמור, 11.10

גובה 3000 רגל. המיבנה מתקרב לרמלה. למטה, על הכביש, עומדים מלבנים קטנטנים: המיצעד. זה חולף במהירות עצומה. מתחתינו עובר מיבנה של מטוסי מוסקו. הם נראים כאילו נקשרו אחד לזנב השני. (המשך בעמוד 16)

שוטרים שעלה על מכוניתו, הפטיר כלפי החלונות האפלים של בית"הקהה: "אני מ" קוה שהעניין יגמר בקרוב. סוף סוף, גם אני אוהב לשבת בכסית.

תולדות

"אני מודה!"

גבר שחום טיפס במדרגות בית"משפט" השלום בתל"אביב. בידו הימנית החזיק תיק" עור חדש ופיו פלט הלצות כלפי ההולכים לצידו.

קשה היה לשער כי רק לפני ימים מספר היה אותו גבר מוטל במקום שונה לחלו- טין באוירתו ובנקיונו: ביתן 37 של בית" החולים בתל"השומר, שם ניצל לאחר נסיון התאבדות.

הסיבה שהביאה אותו לבית"החולים" לבית המשפט היתה חשובה ביותר: השל- טנות הישראליים האשימו אותו בנסיון להוציא רשיון"ריפוי בארץ בטענות"שלא התכוונו להפוך אותו מד"ר ישראל שלזינגר ל"גר לישראל שלזינגר" תסם (העולם הזה 863).

הפוגה קצרה. השופט ישראל זוהר היה טרוד במשפט אחר. שלזינגר נאלץ ל- חכות לתורו להישפט. הוא ישב בחוץ, על הספסל, ניצל את הפוגה הקצרה כדי ל"ס- קור את מצבו באוזני נוכחים צמאי"דעת: הוא אדם רב הישגים. הוא לא עסק בסתם

נאשם ישראל שלזינגר

לא על האויר בלבד

רפואה, אלא ברפואה אוירת. לא, אין פירוש הדבר שהוא חי מאויר. הוא פשוט ערך מחקר מקיף, בעזרת נוסחאות מתמ- טיות מסובכות, על השפעתו של הכוח הצנ- טריפוגלי והאויר על הטיסים המרתפים ב" שמיים. הוא ..

כאן הוריד אותו אחד הסקרנים מפרומי השמיים, שאל: "מה בדבר תעודות"הרפור" איות? הרי טענת כי תעודות"ך ניתנו על ידי האוניברסיטה הצרפתית, טורבוג, בה ב" שעה שידוע כי אין שם כל פקולטה לרפור- אה."

שלזינגר הניף את ידו בביטול של אדם היודע הכל, ובכל זאת אינו יודע דבר, פסק קצרות: "זה זבל! אני מודה בכל!"

בזה נתגלתה אחת מתכונותיו החיוביות של הרופא חסר"התעודות: עקביות. במש- פטו, שנידחה למחרת היום הודה שלזינגר בכל האשמות. נידון ככל חוזר בתשובה ל" בלות ששה חודשים במקום שאין בו צדיקים גמורים.

הארץ

נפסק הריון במועצת"הבטחון (חרות).

חיה אורי, חיפה אין דבר בין כה וכה זה היה מסתיים בהפלה.

פשיטת חוגגייט. פרשת המסע ה" ראשון של הצנידיטים בבורסה (מו"ר ועה בהארץ).

נחום בורמן, תל"אביב מרחוב ליליינבלום לשדרות רוט" שי"ד

(המשך מעמוד 8)

ההסתדרות והצ"ח תריסר מוסדות אחרים, אמר יוסקוביץ באנחה כבדה. הוא אהב מאד את חלמ, נזכר בימים הטובים, בהם פקד עליו דוד רמז לארגן תיאטרון לעולים חד" שים. ציטט את דברי השר המנוח: "אין דבר קדוש יותר מן העבודה למען עולה חדש".

הרעיון לא מצא חן בעיני יוסקוביץ — עד אשר זכה לראות במו עיניו את השפעת התיאטרון על עולים פרימיטיביים, שבאו מ" פניות נידחות של העולם הערבי.

בשלוש השנים האחרונות לא היה כמעט ערב בו לא נאספו מאות בני"אדם אי"שם ונעצו עיניים קרועות לרווחה במתרחש על גבי במה רעועה, שהוקמה תוך שעות ספורות.

גם עתה היה הקהל מלא התפעלות. חיילים ופועלים, מהגרים ורייגים ישובו וצחקו עד לדמעות למראה ה"רפתקאותיו של שווייק ביש"המזל.

כאשר גסתיימה ההצגה, אמר מאיר (שווייק) מרגלית, בשטפו את האפור מעל פניו: "זה זמן רב שלא היה לי מגע כה הדוק עם הקהל".

גם בילי היה מרוצה. הוא מצא שם כלב" ידיד ושמו דרומי.

עיריות

קרב האיתנים

הקפה הוסיף לרתוח. השניצל הפיץ רי- חות נעימים. חצקל איש"כסית המשיך לק- בל כסף, וקהל יושבי כסית — לשלם. וכל זה למרות שהשעה היתה שעת חצות — או, יותר נכון, למרות פקודת"העירייה ה" מחייבת לסגור את בית"הקהה בשעה זו.

כי עיריית תל"אביב, אשר בדרך כלל אי- נה שוכחת פרטים קטנים ותסרי"חשיבות, שכחה הפעם קהל גדול של אנשים ועובדי" לילה אחרים, הנוקקים למקום פתוח עד שעה מאוחרת, בו יוכלו לסעוד את ליבם לאחר העבודה הקשה.

וכך אירע שבאותו ערב ישבו אנשים א" לה והמדמים את עצמם לכאלה, חיכו בקוצר רוח לבואה של המשטרה, כדי למחות בדרך זו על רוע"הגזירה.

מחוגי השעון נעו לאיטם לעבר שעת ה" אפס, הגיעו אליה, עברו אותה — והמש" טרה טרם באה. פני אחדים מן הנאספים הביעו אכזבה: היתכן כי עיריית תל"אביב הכל"כולה נבהלה מפני אנשי העם, המכ" חול והכשרונות הדרמטיים? היתכן כי מא" בק"האיתנים לא יתחולל כלל?

חצקל איש"כסית לא רצה לאכזב את לקו" חותיו. הוא ניגש אל הטלפון, חייג 999, הו" דיע שהקהל מסרב לעזוב את בית הקפה.

שירה אדירה. הקרב הגדול התחולל, לאחר הכל, כאשר הפסיע לתוך כסית סמל" משטרה משופם וצויה לפנות את המקום, התרחש משהו שדמה לקטע מתוך אחד ה" סרטים האלמים של צ"ארלי צ'אפלין. בובי, כלבת"הבית נבחה נמרצות. הנאספים הי" מפגינים שילחו את לגימת"המרק האחרונה לתוך גרונם ופרצו בשירה אדירה. אדם בש" רני בעל פרופיל בן"גוריוני, פילס לו דרך בהמון, קרב אל השוטרים והכריז בשלוהה לאאפלטוניות: "תנו לגמור את המרק!"

פה הבית שלנו. באנו רק עכשיו מן הנגב. הצגנו לפני מזל 1*. מדוע אתם סוגרים את כסית ומשאירים את בתי"הבושת פתוחים כל הלילה?"

"אבל חצקל ישלם קנס." טען הסמל ב" מבוכת"מה.

"שישלם!" הרעים עליו הדובר הנמרץ, ואב יוסקוביץ, מנהל תלס**.

מפנה מפתיע. דומה היה כי עקשנות יושבי כסית תגבר על החוק והסדר, והקרב יסתיים בנצחון. אולם פתע אירע משהו: יוסקוביץ המנהיג נמלך בדעתו, פסק:

"תגמרו את המרק תוך עשר דקות ותעזבו את המקום!"

התדהמה היתה גדולה: "מה? השתגעתי?"

בשעת הקרב לא שואלים שאלות. הכ" ריו יוסקוביץ, "התפורי. המשימה הצליחה במאה אחוזים."

לוחמי כסית לא הוסיפו לשאול שאלות. הם גמרו את כף"המרק או כפית"הקצפת האחרונה, נפוצו לכל עבר מבלי להבין את המתרחש. אחרון עזב את המקום אחד ה"

* מקדח"הנפט הגדול הפועל בנגב.

** תיאטרון למעברות.

למברג
Lemberg
לגברות
לגברים
לילדים

נעלים
איכות משופחת
מכחר גדול
ישר אבי"ת החרושת לצרכן!

תל-אביב, רח' הגליל 2-4
TEL AVIV, HAGALIL ST. 2-4
נ"י התחנה המרכזית

30 שנה אנו מכי"שים

את לקוחותינו לשיבת רצונם.

נאמנות הודית זו אומרת לנו שבח וכבוד.

כלבוש יפה תתקדם

נסיוננו בתפירה, המבחר הגדול של בגדים מוכנים ולפי המידה וטיב האריג, ציגוי דרכי, כקור, גם מרחוק, משתלם.

בית מסחר לבגדי גברים

הלפנשטין ת"א, רח' נחלת בנימין 6

התנהגותה המינית של האשה

מאת **ד"ר קינסי** וחבר עובדיו המדעיים

הופיע בעברית ב-3.5.54

בתרגום מלא, כהשגחת המחבר, ויועצו העברי לתרגום הספר. הספר מכיל כ-700 עמודים, צפופי"דפים בפורמט גדול, על נייר משובח ובכריכה נאה, מלווה 300 ציורים וטבלאות.

מחיר הספר 8 ל"י, עד 17.6.54 7 ל"י בלבד.

מספר הספסים מצומצם.

הוצאת ספרים "אחיאסף" בע"מ

ירושלים, רחוב בן יהודה 2, ואצל כל מוכרי הספרים בארץ.

אשקלון קמה לתחיה

חגיגות פסטיבר

שר אשקלון

14 - 21 במאי 1954

אנו חוגגים

את פתיחת המרכז החברתי והמסחרי

בוא וראה

את העיר הצעירה ביותר בבנינה

לרגל המאורע יוצאת מעטפה מיוחדת שתוחתם בחותמת מיוחדת בדאר המקומי. המעטפה נכללת בקטלוג זימון לבולי ישראל.

פרטים לקבל אצל:

משרד המודיעין. אשקלון

מודיע, כי קו שרות מוניות

תל-אביב-מגדל, ירושלים-מגדל

הוארך עד למרכז מסחרי החדש באשקלון

כדורגל

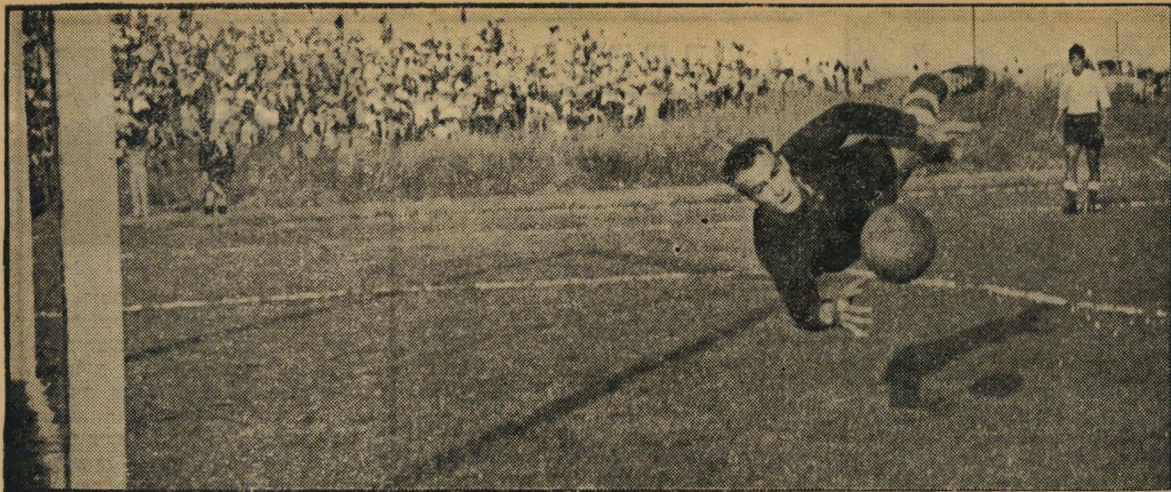
סוף העונה

שלושה ימים לפני ששחקני ישראל סיימו את מסעם הדרום-אפריקאי הקדים אותם מיט"ן מגן שהגיע ללוד במטוס מיוחד. היו אלה 27 מוזרות ותשעה שקים, שעליהם הוד-בקו תחיות שצו: לא לפתוח עד שנחזור. היה זה רק חלק מאוסף המתנות, המזכרות והמטלטלים ש-21 אנשי המשלחת אספו בי משך ששה שבועות ביבשת השחורה. אולם היה זה מיטען אפסי, בהשוואה לתהילה אולם פו ב-11 משחקיהם שם. דשי-מעיליהם נצצו מרוב סמלים שהוענקו להם על ידי מועדוני הספורט הדרום-אפריקאים, לאות הוקרה. תוספת דרום-אפריקאית נוספת: תספורת קצרה, אופיינית לבני האיים הבריטיים, כי כל מושבותיהם (ראה תמונה).

כדור בלי דם

באותו זמן ש-18 ישראלים מאושרים מיל-או מוזרות גדושות מתנות בערי דרום-אפריקה, היסטו עסקני-ההתאחדות בכל פינות הארץ כדי למצוא 11 שחקני כדורגל הראויים להתייצב מול נבחרת קפריסין. השבוע היה נדמה שלא נותרו עוד בארץ בועטי-כדור כאלה. ספורטאי האיהשכן, ש' נוצחו לפני חדשים פעמיים על ידי נבחרת המלואים של ישראל הופיעו לאיצטד הרמת גני כקבוצה שאין לה מה להפסיד, הפתיעו אולי משום-כן את עצמם כאשר נפרדו ב-2 תיקו (2:2) ממנצחיהם.

קהל אלפים מועט, שביכר את הכדור על שמחת יום-העצמאות, מצא תחליף גרוע ל-כליו לחג הח-שנתי, החל לעזוב את ה-איצטד בפיהוק ואכזבה כאשר התוצאות עמ' דו על שני שערים מול אחד לחובת היש-ראלים. הציל את המצב והכבוד — מאיר טוביאש, הרחובותי בהיר-השער ומתיר ה-תנועה, שגילגל את כדור-השוויון ממש עם שריקתו של השופט התורכי וסמי באג'אר. **רמזה נמוכה**, למשחק השני, שנערך ביפו לאחר יומיים, בא מספר צופים המ' מלא בדרך כלל מגרש רגיל במשחק הליגה הראשונה, המדינה, שהורגלה לראות כדור-רגל יוגוסלבי, סקוטי ושוודי לא התענינה עוד בתלמידים המתחילים מן האיהשכן. ע' בורה היתה קפריסין קבוצה מפגרת שהצליח-הה לחזיק מעמד מול ישראל א' ב-1949 (3:3), ושונוצחה שלוש פעמים על ידי ישראל ב' ב-1954, אך רק מעטים ידעו כי ההשוואה היתה מגוחכת, וכי ההצגה היש-ראלית היתה נמוכה-רמה בצורה משועת, בנבחרת-המלואים לא נמצא אף שחקן, פרט לאחד או שניים, המסוגל כיום להמנות עם נבחרת א', ולהזריק דם חדש בשורותיה.

שוער ישראל ב' חיים בוך לתלמידים מתחילים

חלוץ מרכזי אליעזר שפיגד ומגן קפריסאי תחליף גרוע

באו מלונדון. הבטחון המופרז של מומחי בריטניה וספורטאים הביא אותם כמעט המיד להודיע בכשלון אחר כל נבואה. אך הם העדיפו להודות בכשלונם, המשיכו לס' מוך בעקשנות על דעותיהם הפרטיות.

בניסטר היה מועמד בטוח של בריטניה לזכייה בריצת 1500 בהלטינקי, פינגלד, לפני שנתיים. אך את הבכורה במשחקים האולימפיים בריצת 1500 נטל גיווי ברטל מלוב-סנבורג. בניסטר הגיע רק חמישי בגמר. ה' אנגלים המשיכו לקוות, הצהירו שהוא יהיה הראשון ששבור את שיא המיל. איש לא האמין להם עוד. האמריקאים חייבו, הביאו לזירה רצים מצוינים משלהם. האוסטרלים צחקו בפה מלא — היו להם כמה כוכבים בטוחים אך צנועים יותר.

בלי עזרת המדע. כאשר נערך לפני שנה נסיונו של בניסטר בלונדון, הטו ה' בריטים אוזן קשבת לשידור מהלך הריצה. הרץ הבריטי הצעיר עלה על המסלול לאחר אמונים מפרכים אך מד'הזמן לא עצר ב' נקודה הנכספת. לבניסטר חסרו שתי שניות יקרות. היתה זו מהלומה קשה שלא נראה זמן רב. בניסטר כמעט נשכח ובמקומו צצו סנטי מארצות הברית, ולנדי מאוסטליה ש-היו מועמדים לתואר הנכבד.

הוויכוחים נמשכו והמאמנים פנו לעזרת המדע. תחילה ניסו לשלוח את רצייה למס' לולי הארצות נוחות-האקלים, אך כאשר גם זה לא עזר החליטו לבקש מההתאחדות רשות להשתמש במודד-מרחק: כדור לבן הקשור אל חוט והמסובב את המסלול בזמן קצוב של 60 שניות. קצב זה שלא נשמר בתחרות רגלה הייתה את המכשול העיקרי לשבירת השיא. תשובת ההתאחדות היתה כמובן שלילית. ונשאר רק פתרון אחד: להריץ את ה' אתלטים במסדרון סגור, ממולא בחמצן נקי שיגביר את פעולת הלב וכלי הדם ב-25 אחוזים, יעלה באותה מידה את כושר פעור לתם של השוריים.

בניסטר לא המתין ליום שמישהו יטרח ל' הקים מסדרון כזה. באותו מזג אויר ערפלי, אותו קילל פעמים רבות, ללא עזרת המדע המודרני גמא השבוע את המרחק הנכסף ב' 3:59.4 דקות, יישר במקצת את האפים ה' מונמכים של בני-ארצו.

תמירה (180 ס"מ) ודקת גיזרה. היא ידעה היטב של מי הגלגל, הרהרה בהתרגשות שוער נצחונה בתל-אביב, מרחק 8000 קילומטרים ממנה.

אהובה קריביצקי-קראוס, נציגת ישראל בקפיצה לגובה. במשחקי-אסיה שנערכו במגילה בירת הפיליפינים, ניגשה בצעדים מדודים ליציע הראשי, קיב'ה בחיך של אושר את מולדת-הזהב מידי נשיא-המדינה. היה זה אחד ההישגים הגדולים של הספורט הישראלי, למרות אי טיפוחו של הספורט הנשי בחלק העולם המרוחק. סוכנויות הידיעות מיהרו להריץ מברקים דחופים, שיבחו את הישראלית המוכשרת על נצחונה המפתיע.

אהובה לא הסמיקה משפע השבחים וה' תעמולה, איחלה הצלחה לחברה למשלחת, צולל-למים, יואב רענן שהתכונן לקרב עז עם הקפצנים היפנים והפיליפינים. היה ברור שבאם האלוף הישראלי, המשמש כאלחוטאי באל-על, יצא בתחרות, יחשב הדבר להישג מצויין בהתחשב בעליגותם הבלתי-מעוררת של היפנים בספורט-המים.

מברק מדהים. היה זה ראש המשלחת הצנועה, ד"ר משה הרניק, שהריץ את המברק, חמש דקות לאחר סיום התחרות: "רענן ניצח!" גרם להתרגשות גדולה בין חובבי-הספורט בארץ, שהרבו לטלפן למער' כות'העיתונים כדי לחדא את אמיתות הידיעה.

שתי המדליות המזהבות צלצלו בזמזומן. ביחד עם שתיים נוספות, של כסף ושל ארד, היוה השלל עידוד למצב-הרוח העגום שיצרו הכרזות בירור. היתה זו שוב הוכחה בולטת לחשיבותו

אתלטיקה

התקוות התגשמו

האנגלי השמרני שפרש את עתון-הבוקר באחד הימים בשבוע שעבר, לא האמין ל' מראה עיניו: בכותרת ראשית לא נשמע היה של פצצת-מימן, הקרבות בהודו-סין כאילו שקטו, וצ'רצ'יל לא נשא כל נאום. לכל רוחבו של העמוד הראשון התנוסס שם אנגלי וכמה מספרים שבדרך כלל היה מקומם ק-בוע עמוק בתוך הגליון.

המשקפיים התחלקו על האף, הגבות הור' מו בתמהון, הפה התמתח בחיך של אושר. הבריטים פוצצו פצצה חדשה, תוצרת מקר' מית: רוג'ר בניסטר, תלמיד מכללת-אוקס' פורד רץ מיל אחדי בפחות 4" דקות.

הידיעה שבאה כהלם לא רק לעולם הנכבד הספורט, קרעה לגזרים כל ידיעה אחרת. היה זה חלום ישן של דורות שנתגשם בצורה מפתיעה על מסלולה הרטוב של מכללת אוקספורד. משך שנים התוחכחו מומחים ר-בים ביניהם אם בכלל ירוץ אי-פעם ספורטאי את המרחק הנכסף בפחות מארבע דקות. השרשרת הארוכה של רצי המיל, שהחלה באנגלי וולטר ג'ורג' (4:21.4) דקות בשנת 1880, ונסתיימה בשיא העולמי הבלתי-שיביר של השוודי גינדר האג בשנת 1945 (4:01.4) דקות, היתה פרק מיוחד בתולדות האת' לטיקה.

רוג'ר בניסטר היה כבר רץ מפורסם כ' אשר שבר השבוע את הבלתי-אפשרי. הצעיר (25) הגבוה ובהיר השער היה משך שנים מועמדה הבטוח של אנגליה לשבירת-השיא. אך מומחי אירופה ואמריקה למדו מן ה' נסיון לא לקחת ברצינות את ההצהרות ש'

מסופרים יוספה מרימוכין ושייע גלאזר

נא לא לפתוח

של הייצוג הספורטיבי. המשלחת הקטנה, שעמדה גם היא בפני שאלה גדולה: "נוס' עים או לא", זמן מועט לפני המראתה (העולם הזה 861) חוללה השבוע את אחת הסנסציות הגדולות של המשחקים. העתונות הפיליפינית מילאה טורים ארוכים אודותיה, תיארה את ישראל כמדינה בעלת אלופים למכביר אך עניה מכדי לשלחם מחוץ לגבו' לתותיה.

העובדה ששלושה נציגים זכו בשתי מדליות זהב סיקרנה את המארחים לדעת מה היה קורה אילו שלחה ישראל עוד עשרה

היתה זו עובדה לא-משמחת וכלל לא מעוד-דת שהקבילה את החוזרים מהיבשת השחור'רה.

משחקי מנילה

ייצוג מזהב

30 אלף זוגות עינים צרות נעצו מבטים תמהים לעבר הדגל שעלה אל ראש התורן. השאלה היתה כמעט כללית: "לאיזו מדינה שיך הדגל?"

על במת המנצחים עמדה צעירה

• 1:3, 2:3 בניקוסיה, 2:2; 1:2 בתל-אביב

• 1,55 מטרים.

• 1609 מטרים

הסיבוב הקר הם רוצים להצליח

„מנסים לכפות עלינו שלום עם ישראל. אולם העולם חייב לדעת: השימוש בכוח לעולם לא יאלץ אותנו לשלום...“ כך דיבר מאלק, נציג הלבנון במועצת הבטחון וארץ העולם הערבי בעיני הדיפלומטיה העולמית. אחריו בא תורו של נציג הירדן. הוא הוזמן במיוחד לגולל את טענותיו נגד ישראל, בדיון על תקריות הגבול. הפעם לא הסתפק בהשמעת השורה הארוכה הרגילה של האשמות דמים. באמצע נאומו, בהגיעו להתקפה על הכפר נחלון שבוצעה ימים ספורים לאחר רצח מעלה העקרב, שלף מתיקו צרור של תמונות: צילומים של תוצאות ההתקפה.

בתמונות נראו קרבות ההתקפה, מכונית של הלגיון שעלתה על מוקש, ציוד צבאי שנמצא בשטח. כל זה, הסביר, לא היה אלא חלק זעיר ממה שנעשה לאורך קו שביתת הנשק.

מה שהם רוצים. היתה זאת נקודה שיא במלחמה הקרה של הערבים נגד ישראל במסדרונות א"ם ובחדרי הסטייט דפארטמנט. על שולחן מועצת הבטחון נערמו תליונות על גבי תלונות, עד כי אי אפשר היה לעקוב אחרי הנעשה לאורך הגבולות המסוכנים. נדמה היה כי הכל עולה בלהבות. אולם הם לא הסתפקו בלחץ על ארצות הברית. נציגיהם ניסו לבוא במגע עם כל מדינאי שיכלו. תמיכתה של רוסיה מילאה אותם צהלה עד כדי כך שפאווי אל מולק, ראש ממשלת הירדן (שהתפטר מאו), שח מברק תודה לחישינסקי על עזרתו. קבע מאלק באסיפה של הנציגים הערביים: „כל הצלחתם של היהודים באה מכך שב'47' ידעו לגייס לא רק מעצמה זו או אחרת לצידם, כי אם ידעו ללכוד את כל המעצמות וחלק גדול של המדינות הקטנות. זוהי עתה המשימה המוטלת עלינו כאן באו"ם.“

על המדיניות הישראלית הוטלה משימה לא פחות קשה — לראות שמה שהשיגה היא אז, לא ישיגו הערבים כיום.

סוריה בקשה מאללה

מאז ארו שישקלי את חפציו בחפזון ודוהר

משקיף אר"ם ומוצג
בכוח —

במכוניות הפרטיה המשווריינת אל מעבר גבול לבנון, הספיקו יורשיו להכריז הכרזות רבות על נושאים רבים. לפני ימים אחדים החליט סופר השבועון רוז אל יוסוף הקהירי לרכוז את ההכרזות במאמר אחד. הוא בחר בפאזל אל-אתאסי, שר החוץ הסורי, ביקש ממנו ראיין מיוחד.

הנה קטעים ממה ששאל והתשובות להם: **כמה עתונים פרסמו את היריעה כאילו ב קש שישקלי מכם להעניק לו דרכון סורי, על מנת שיוכל לנסוע לשווייץ. האם תיעזו לבקשתו? בשום אופן לא! אין אנו חייבים להקל**

* בקבוק מולוטוב. בפי העתונות הערבית: פצצה מתוצרת צ'כוסלובקיה.

רומני, רותי, שהורר הבא יהיה דור של סופרים ומוסיקאים. רוב הכותבים אליך מבקשים להתכתב על ספרות ומוסיקה, ומכאן אפשר לסיק או שרוב הנוער בארץ בעל רמה תרבותית די גבוהה, או ש"המוסיקה והספרות משמשים כאן לעשיית רושם".

זאת כתבה לי קציעה אפרתי, מ"זכרון יעקב, אינני רוצה לסכסך, אבל אני חושבת שהיא ראויה למענה מ"מישהו מכבד".

דא משהו מיוחד

שני צעירים שניגלים המשותף הוא 34 (864/233) רוצים בהתכתבות עם שתי נערות (משום מה הם מבקשים שתחזיקנה חברות) בני 16—17. לרבייהם, אין הן צריכות להיות משהו מיוחד. עליהן להיות מתאימות או הסכימה, לאהוב להתכבד ולהתעניין כמוהם בספרים ובשיט על הירקון.

כמובן, גם דברים אחרים...

„אנו, שתי בחורות ירושלמיות, ילידות הארץ, כננו 19 המתעניינות במיוחד בטיולים, ספורט, אמנות, מוסיקה, וכמו כן גם בדברים אחרים... מעוניינות להתייחס עם שני בלורים נכוחים, בלי 23—27, בעלי תכונות דומות.“ כל מה שיש לי להוסיף הוא: (864/233).

שגם הוא יאהב

„ספרים, סרטים וכיו" (מה היינו עושים אם לא הייתה מלה זאת קיימת!) מציעה להתכתב עם (864/234) נערה בת 21 האוהבת לצחוק ולהשתעשע, עם בחור שגם הוא יאהב זאת.

נפש ערינה כנוף בן 16

צעיר בן 20 (864/235) בעל השכלה תיכונית, ואשר נילוייל הוא אחת מ"חברותיו, שלא לדבר על אהבת בילוי בחברה, רוצה להתכתב עם נערה בני 18—16 דתית (גם הוא כזה) ובעלת נפש ערינה.

אני חוזרת ואומרת: הקשר הראשון בין המתכתבים הוא דרך המע"ר. כת. יש לציין על המעטפה את המספר אליו מתבקשים להעביר את המכתבים. אינני מוסרת כתבות. אלה הכותבים לראשונה יצרפו 500 פרוטה בבלורים, לפי הכתובת: „העולם הזה“, ת. ד. 136, עבור רותי.

דרמה קומית

למה פ. — זה אמנם דרמתי מאד לצאת את החדר בכעס כתוצאה מריב על-לא-דבר (חרי תורי בעצמך שכן הוא, ולטרנס מאחוריך את הדלת. אולם זה לא תמיד יועיל ביותר. ראיתי פעם במסביבה נערה שעשתה כך. היא עברה את כל החדר בצעדים סוספים, ורק את הדלת מאחוריה, אולם הצאימה נתקעה בדלת ונקרעה.

אש בלב

עמנואל פ. — אינך מכין מדוע קני תה לך נערות ליום-הולדת מצית כומן שהיא יודעת שאינך מעשן? יודי עולי הימים, אסילו בליבה של הנערה הבויה שנית ביותר מתרוצצים רגשות רצחניים. היא מתכננת כנראה להצית במצית את ליבה. פעם שנייה כשתקבל מתנות, אל תתקור במופלא ממך. מדוע קיבלת דווקא דבר זה ולא אחר. אלה, משום שזה לא נימוסי, ובית, משום שהסקרנות הרגה את החתול.

אז, אז

נחמה א. — את יכולה מדי פעם לחלוק מחמאה לנושא-אהבתך. במקרה הי נרוע ביותר, זה יזכור את הדעה המצוינת שיש לו על עצמו. במכתב הסוב ביותר הוא עולל גלילות כדי נשמח-אותה.

לא על הקולנוע לדבר

מיכה נ. — אין ספק שנערך היה דמות רומנטית שהחיים המתוקים-סכריניים שעל מסך הכסף קסמו לה, ולכן היא נמשכת רק להצגות קולנוע. בטוחני שתעלה אחר של נאסר אידון יעמיד אותה על הקרקע המציאות.

מוצגים ירדניים באו"ם

— אין שלום

המשפחה. אמנם לא היתה זו נערה תמימה, חסרת-נסיון אך המינהג קבע בפירוש כי עליה להישאר כאן עד אשר יגמרו הגברים את העבודה הרצינית של חתימת חוזה-ה"נשואין בינה לבין הרופא הצעיר שבא במיו"חד מאלכסנדריה לקהיר. מאחר שהכלה הייתה יתומה מאב, חתמה אמה את החוזה ע"י חייב אותה, נארימן סאדק, לאהוב ולציית ל"אזהאם אל-נאקאב כל זמן נשואיהם.

כאשר עזבה גרימאן את בעלה פארוק ה"שמנמן, מי שהיה מלך מצרים, וחזרה ל"קהיר, לא רצתה לדבר עם איש. על אחת כמה וכמה לא רצתה לדבר על נשואים. „לבי נפצע קשה מדי“ הכריזה והסתגרה עם אמה בבית קטן ברובע הליופוליס החדש.

אולם גילה (20) וקסמי עיניו השחורות של הרופא האלכסנדרוני הצעיר (27) עשו את שלהם. אמה אמנם ניסתה להניא אותה, ידי דיו של פארוק הסבירו לה כי אין זה יאה למלכה-לשעבר לרדת אל העם הפשוט. אך שום דבר לא עזר.

אין כסף. לבסוף בא הרגע הגדול. ה"מואזין" גמר את הקראת התנאים, כוסות שרבאס קר הוגשו לאירחים. כל אחד איחל לזוג הצעיר מול טוב. גרימאן יצאה מחדרה, הצטרפה לבעלה.

אולם בין הרופא הצעיר וכלות המלכותיות עוד עמדו הוראות דתו של מוחמד. לאחר 40 דקות, נפרדו. היא נסעה חזרה לבית אמה ואילו הוא לחדר הטיפולים שלו באלכסנדריה. רק בסוף חודש-הצום הקדוש, רמדאן, יוכלו לחיות יחד.

עם גמר החודש מתכוננת גרימאן להפוך עקרת-בית רגילה. „לא יהיה לנו אפילו מס" פיק כסף לנסוע לאירופה לירח-הדבש“, גילה בעלה. „אני מרחיח רק 50 לירות לחודש.“ לגרימאן לא היה איכפת. היא כבר הסתובבה בערי הבילוי של אירופה די והותר.

* למעלה: מכונית של הלגיון הערבי ש"עלתה על מוקש בדרכה לכפר נחלון, נדר"רה לואדי. למטה: תושבי הכפר נושאים אחד הקרבנות. ** איש הדת.

עליו להסתובב בעולם כאוות נפשו כדי ל"סדר את ענייניו הממוקפים.

אם כן, מדוע אינכם מעמידים אותו לדיון שלא בנוכחותו?

זה לא כל כך פשוט...

האם אתם מתכוונים, דבר הפחות, לשלול ממנו את זכויותיו כ"אזרח סורי?

לכל הפחות.

ומה בנוגע לסאדא שישקלי, אחיו של אדיב — האם יפוטרו מן הצבא?

כן.

ושאר הקצינים ששיתפו פעולה עם שישקלי — האם תפטרם גם אתם, כנגד פעילותם הפוליטית?

זאת שאלה תמימה במקצת. אילו היינו עושים זאת, עלול הצבא הסורי למצוא את עצמו בלי קצינים בכלל. מוטב להניח לעבר. אני מקווה שהקצינים יבכרו שירות צבאי על התערבות בשטח שאינו שייך להם. עד כמה שאני יודע, „המדיניות למדינאים“ היא עתה אמרת היום בקרב הצבא.

אתה יודע בוודאי שישנן מדינות ערביות מסוימות הרוצות להצטרף לברית ההגנה התיורכית-פאקיסטאנית. מה דעתך על כך?

דעתי? אני חושב שכל מדינה ערבית ש"תצטרף לברית זו יש לגרשה מן הליגה ה"ערבית.

ומה דעתך על התוכפנות הישרא-אלית לאורך הגבולות?

אין זה עניין הנתון לדעתי... ישנם פקחים של אר"ם — לדאבוני.

ומה תפקידה של אמריקה בכל העניינים הללו?

מוטב שתשאל על כך את האמריקאים. אני מעדיף לא לענות על השאלה.

שאלה אחרונה. איך נראה דך ה"מצב הפנימי בסוריה כיום?

הוא יציב ואיתן. אני רק מבקש מאללה שהוא יישאר כך.

מצרים

החתן והכלה

הכלה ישבה בחור נפרד, בחברת יתר נשי

גינה דלובריג'ירה ב. המשחק הגדול
מרב אורחים לא נראתה אורחת הכבוד

כוכבים על הטיילת

מאת **מיכאל אלמוז** שליחו המיוחד של "העולם הזה" לקאן

מישל מורגאן
לוליינית — דנדה

מארתה תורן
מלון "קארקסון" ציפה לשווא

מאריה של
לא ערסול על שפת הים

בתה למולדת לבין חובתה הכלל-אנושית. מאריה של היתה כוכב הסרט וגם היא הת-גוררה במאסטינו. היא היתה מועמדת בטו-חה לפרס המשחק ואכן בסופו של הפסטיבאל זכתה בו. אולם עד אותו יום משכה אך מעט מאד תשומת-לב, מכיוון שהתנהגה בפשטות. היתה ענוותנית ולא התפשטה על שפת הים. ניגוד מוחלט לה היה בן-זוגה בסרט, ה"אוסטרי קארל מוהנה, בחור שחרחר, ארוך-פאות, חייכני, הנראה גבוה מכפי מידתו הו-דות לעלילים מיוחדות שהוא נועל. מוהנה לא עשה רושם מיוחד בסרט, אבל בחליפת-ערב שצבעה אדום-ייני עשה רושם רב. הוא לא הסתפק בזה והחליט לאחוז באמצעי פרסומת נוסף: באותו מלון מאסטינו, התגוררה שח-קנית הודית, מוהנה שמה, נערה שממנות עליזה, בעלת עיני-עגל. הנוטה למחלת ה"ים (העולם הזה 863). קארל ומוהנה השתדלו להיראות זה בחברת זו ושוחחו ביניהם אנ-גלית. אוצר-המלים של ההודית בלשון ה-

טיילת שאורכה קילומטר, הנקראת לה קראווסט, שבצדה האחד פס חול לבנבן דק, ובשני שורה של בנייני פאר — זהו עורק ה-חיים הראשי של עיר-הקייט הקטנה קאן, אשר עוד לפני שנים לא רבות היתה כפר לא נודע על חוף-התכלת, ועתה הפכה ל-מרכז בינלאומי של תיירות ואמנות הקולנוע. קצרה היא הטיילת וקטן הוא עולמה של קאן החוגגת. לאחר שלושה ימים כבר מכיר אדם את כל האורחים האחרים, לפחות לפי חוות: את הכוכבים שנשלחו לייצג את מדינותיהם: את השחקנים הכושלים והו-תיקים החשים כי הקרקע נשמטת מתחת ל-רגליהם והבאים לקאן — על חשבונם הם — כדי לזכות בקצת פרסומת; את העתונאים והצלמים, בעלי התיאבון האדיר והצמא האנ-דתי, ביחוד לשאמפאניה הניתנת חנים וב-שפע במסיבות שעורכות הממשלות השונות; את המפיקים הנוהרים לקאן לסיים עיסקות ישנות או להתחיל בחדשות באוירה הנוחה והתגיגית של יריד-ה-

מערבת "העולם הזה"
מודה לחנה הלל
"איר פראנס"
שבע זרחה הפעילה
במאפשרה כתבת זאת

זאת היה קטן ורוב הזמן חורה על המשפט: "קארל איך? אני מה. כוא הנח!"

מלחמת חתימות
דבר האהבה המזרחית מערבית לא עמד לו לאוסטרי קצר-הקומה ו"גבה-השאפות. אולם, בעת שנראה כי הכל אבוד, באה הישועה. לכל כלב, אומר הפתגם ה-אנגלי, מגיע יומי. וכך אירע הדבר: באחד מימי הפסטיבאל נערכה בקטע מן ה"קראווסט בקאן מלחמת-פרחים. כרכרות עמר-טות פרחים הלכו ושבו בין טורי הצופים ה-עומדים בצד. בכרכרות ישבו נשים והש-ליכו מתוכן פרחים, נופפו בידיהן ובכלל הפ-גינו את עליצותן בצורות שונות. רם-קול וזהה את היושבות בכרכרות ומאות עי-נים צמאות של נערים ונערות צעירים ננעצו בארלן דאהל, ליובט סקוט, שחקניות יפניות ורוסיות, צרפתיות ואיטלקיות שעברו ב-תהלוכה הריחנית. לפתע הכריז חמגביר: "בכרכרה מספר חמש: השחקנית ההודית מוהנה". מוהנה שעמדה עד כה בצד הרוחנה להשתתף בתהלוכה, מוהנה המופתעת וה-מאושרת, קראה, בכח ההרגל: "קארל, איך? בוא הנה, אני פה!" וכעבור רגע יכול קהל הצופים לראות בין כל הנשים היפות אשר בכרכרות גם את הבחור בחליפה האדומה. הוא השליך באומץ רב פרחים בעומדים על המדרכות, נופף בידי וראה את כל סימני העליצות והדרושים.

טוח המצלמות, או הזמנות לכוס קפה. מרכז כל הפעילות הזאת הוא אותו כביש רחב, הסוגה בדקלי גוי, והקרוי לה קראווסט.

קארל איך?

אם נפסע, באחד מימי הפסטיבאל, בשעות אחר הצהריים, לאורכה של הטיילת מקצה אל קצה, ממזרח למערב, חוקה עלינו שנראה את כל החוגים והמעמדות, כל העמים וה-עממים, מחולקים לסוגיהם, בסדר הגיוני, ל-הפליא, בבתי-מלון גדולים. המלון הראשון המזדקר לימינו נקרא מיראמאר. הוא גדול מאד. בו יושבים הצ'כים, מיד לאחריו, כש-כתפו נוגעת בכתף מיראמאר, מתנוסס מלון מאסטינו. הוא גדול מאד. זהו מושבה של ה-משלחת היפנית, חבורה חייכנית של מפ-קים, במאים, שחקניות בובתיות בקימונים צבעוניים ובתסרוקות מגדליות. אתם באו גם שני מומחים לגידוי. כל היפנים הללו הם קטני קומה.

בני ארץ-השמש העולה עשו בפסטיבאל רושם מצוין. במסיבותיהם הגישו משקאות משובחים ביותר ותוכנית אמנותית פיקאנ-טית. מחולות עדינים ומדויקי-תנועה. אנשי ה-הידו והדיגמו תרגילו גידו. גם הסרטים היפנים היו טובים.

באותו מלון מאסטינו התרכזו גם ה"אוסט-רים", כלומר הגרמנים המתכיישים עדיין ל-הודות שגרמנים הב. הם הביאו לפסטיבאל סרט בשם הגשר האחרון (העולם הזה 862), המספר על רופאה גרמניה הנקלעת בין חו-

פראנמואז ארנו
הלך אנגלי — בא צרפתי

הווי

שעון-רגל

בקיבוץ נווה-איתן, אשר החליט לספק שעון-יד על חשבון המשק לכל חבר הנמצא במקום 15 שנה ומעלה, דרשו הרפתנים לספק שעון זה גם לעדנה, אלופת-הפרות-שהינה בעלת חתק מספיק.

וואהאבובסקי

במעברת פתח-תקווה קיבל עזרא חדד, עולה ממצרים, אלבום תקליטים ארוכי-גנן מיצירותיו של צ'יקובסקי, מתנתו של חייך מכר, הלך לאחר נסיעתו של החייר להח" ליפס בתקליטי שיריו של כוכב הזמר-גרונז המצרי, עבדול וואהאב.

שם תחת שם

בחופה הקימה קבוצת צעירים חוג תר-בוני, התכוננה לקרוא לו בשם תא-חובבי-תרבות, נזכרה ברגע האחרון שהישראלים אוהבים להשתמש בראשי-תיבות, מחפשת עתה שם חדש.

לא כל זהב נוצץ

בצ'אטאנוגה, ארצות-הברית, קנה גיימס סטראטון מחרזות-זכוכית צבעונית במכירה פומבית, הביא אותה לבדיקה אל ידידו הצורך, גילה להפתעתו שהמחרזות מורכבת מפנינים, שווה 250 דולאר.

הנראה ואינו נראה

בלונדון, אנגליה, ישבה ג'ויס קלייד ליד מקלט-הסלבוניה, צפתה בתוכנית ששודרה מאחד ממעודוני-הלילה, ראתה את בעלה יושב ליד שולחן בחברת נערה בלונדית, מיהרה לנסוע למקום, הסילה בראשו בקבוק, פצעה אותו קשה.

מות השכן

במחנה-דור, ליד חיפה, התנפל אחד ה"תושבים על שני הילדים של שכנו, הכה אותם מכות נאמנות, הסביר לאנשים שנאספו במקום: "הם עמדו כל היום ליד דלת הבדון שלי ושרו: 'טו טו טו טו' / שהשכנים ימותו!"

כאן צלוי הכלב

בתל-אביב, נכנס אורח למסעדה מזורזת, הזמין קבאב, רחוח בו יצא מבלי לשלם בראותו שהכלב לא נגע בבשר.

לחם ומלח

בקאראגאנדינסקי, ברית-המועצות, נעצרו שני אופים, לאחר שחשכו לעצמם טורח ואסו בתוך ככרות-הלחם קוביות שלמות של מלח.

המוות טוב יותר

בלונדון, אנגליה, התאבד צעיר ביריה, שעה קלה לאחר שביקש את יד נערתו וקיבל תשובה חיובית.

שלח כספך על פני המים

בסן-פראנציסקו, ארצות הברית, הטילה מרת הלנה סאנטאנה 5000 דולר במזומנים לתוך הים, הסבירה לסקרנים שנאספו במ"קום: "בעלי משליך את כספו במעודוני-המשחק, אני רשאת להשליך את כספי הימה."

מטבע טחון

בושינגטון, ארצות-הברית, שלח חסלי בריאן למשרד האוצר האמריקאי שק של חרו"בם טחונים להונת בהמות, הסביר שארנקו שהכיל 40 דולאר נפל לתוך מגרסת-החרובים ונשתחן לתוך השק, ביקש שהאוצר יחזיר לו את הכסף, לאחר שיברר את שרידי השט"רות.

שמוחה לאיד

בתל-אביב, באוטובוס מספר 4, הרגישה אשה ביד מגששת בכיס-מעילה הריק, פנתה לאחור, אמרה בחיך לכיס: "התאכזבתי".

הצלב האדום

בטאשקאנט, ברית-המועצות, חלה טעות משרדית מצערת במחסן האספקה המקומי, ששלח לבית-הספר לכבוד האחד במאי חבילה של צלבים, איקונין ותשמישי קדושה במקום דגלים אדומים ותמונות לנין-סטאלין-מאלנקוב.

מומחה מין החזק

במושב ארנון תלה נער בן 13 שחור מקורס של שבועיים בגידול ירקות, שלט על פתח ביתו: "כאן נותנים עצות בגידול ירקות לכל דירש. בנול."

צה"ל צועד

(המשך מעמוד 11)

ליד הבמה, 11.11

הפסקה. אירונים. הכל מומחים, קוראים בשמות המטוסים. הרוב טועים, כמוכן. הסילונים משמיעים רעש צורחני, מתהפכים באוויר. התפעלות צוהלת בקהל. המעשים היוצעים כיצד מרגיש החייל למטה, כשהציפור הנוצצת עטה לקראתו, אינם שמחים.

במסופ, 11.11

קול באוניות: "נשתה בירה היום!"

בקצה העיר, 11.20

מרחוק רואים חוליית נושאי הדגל. סוף סוף, נראה גם אנחנו משהו.

בשדרת המסע, צועדים, צועדים, לנו חם — הי קהל קר.

ליד הבמה, 12.10

הטאנקים הכבדים. הם אטיים וכבדים, חופים רים חורים עמוקים באספלט הלוחט. המספך דים, צעירים מאד, עומדים בצריח. הנכים המשותקים, היושבים בעגלותיהם לפני הבמה, מסתכלים בהם. לרגע פגשים מבטים — המפקד הצעיר בצריח, הנכה ב"עגלה. שני צדדים למטבע.

מאחור מסביר גבר כבן 35 בחוסר-הבנה מקסים כל פרט ופרט לצעירה היושבת לידו. אשתו, לבטה, היא סוקרת אותו במבטים של התפעלות. כמה חכם, הוא יודע את הכל. "מכניסים את הטווח לעיגול, ואז כשכא ה"אירון, לוחצים על המנוף..."

קצה העיר, 12.20

הפסקה. הולכי-הרגלים כבר עברו. עכשיו מחכים לטור הממוצע. קשה לומר שישנה התלהבות רבה. חייכו יותר מדי, בשביל מעט מדי.

ליד הבמה, 12.30

הכל נגמר. הנשיא, השרים, נסעו במכוניותיהם.

ברגע זה מתמוטט הסדר לחלוטין, כבית קלפים. אלפים זורמים ממרכז העיר לעבר הבמה. מפריעים לדיפלומטים ולשאר המכרזדים להסתלק. כמה שוטרים צבאיים, בעלי יומוה, מנסים להקים חומה נגד המבול. ל שוא.

קצה העיר, 12.40

השעמום מתנפץ. המשווריינים הקלים עובים רים במהירות. רעש. צפירות חדות. צעקות. מישחו משליך פרח על אחד המשווריינים עכשיו זה מיצעד!

בשדרת המסע, 13.00

סוף, סוף, הגאולה! שערי צריפין. מימי לא שמחתי כל כך להכנס למחנה. המתח יורד. האנשים מרשים לעצמם לפרוק מעט את המתחיות. משוחחים ביניהם. הפסקנו לנגן, רק התופים שומרים על הקצב.

לצדי הכביש חיילים שוכבים או אוכלים משהו. הצנחנים מאחורינו ממשיכים כאילו רק עכשיו עוברים על פני הבמה.

בשדרת המסע, 13.30

"תזמורת דום!" חופשים!" "עד ליום העצמאות הבא," אומר משה.

בדרך מרמדה, 14.15

התמוטטות-הסדר נמשכת לאורך כל הדרך. המכוניות עומדות חצאי שעות, זזות כמה מטרים, עומדות שוב. מכוניות-המשטרה מריצות דוגמה מאלפת של הפרת-הסדר, סותמות את הכבישים. הכל מקללים. תחת עצי הויתים, בצדי הכביש, שוכבות משפחות של מות, עורכות פיקניקים פרטיים.

בצד הכביש, בקרבת צריפין, מכונית-משא הפוכה, שוטרים, ערבים. פה נהרגו שני עובדים ושבבים, בזה אחר זה. נראה כאילו איש לא חשב מראש שהרכב בות שזרמו לרמלה חייבים גם לחזור. אופי נועים משחוללים, מוסרים פקודות. השי"ר עומדת.

תחנת הרכבת כדור, 15.00

מרמלה עד כאן הלכנו ברגל. מפקד הפלוגה רצה שנצעד. המכוניות, העגלות, התינוקות, האמהות ומוכרי-הגוזז קבעו אחרת. הפלוגה הסתגנה איכשהו לכאן. עתה ערוך כל הגדוד על הרציף. מחכה לרכבה. היא עומדת ליד הרציף הרחוק, אבל אין עדיין לעלות לקרונות.

מאז יצאנו בכוכר, ירדו דרישותינו בהרבה. אנחנו כבר לא חולמים על רכבות-נוסעים. אילו נתנו לנו לנסוע בקרונות המיור עדים לסוסים כלבד היינו שמחים. העיקר לנסוע מהר.

אנו עייפים עד מוות. המפקד מרגיע: "מה חשבתם? שעצמאות משיגים בלי קרבות?"

קדם מתמודפתה

של הרוקה טכניק מעדן את עור הפנים: מוריד את הנמשים, כתמי-שמש ופצעי-בגרות מבהיר את העור המפין: ת"א רח' מלך גורג' 54

רהשי' בכר הארץ

מעולם לא חשבתי כיהדבר כה פשוט

קריאת תמהון זו אנו שומעים תמיד מלקוחותינו אשר אחר הדרכתנו צלמו בהצלחה את תצלומיהם הראשונים. אין קל ופשוט כלצולם. גם אתה הנך מסוגל לצלם. תפנה ל-

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

זיוה
עכשין סוף יומך סוף *

לכנים צחורים נ" הדרים בלי הלכ" נה ובלי כחול על ידי התרכובת ה" פלאית החדשה.

צעד הפלא. סבוי

למד לרקוד אצל המורה סבוי

צינוגרפיה י. רינדרזונסקי
רח' הקישון 6 חל-אביב טלפון 66548

גלופות קו-רשת-צכעים

יתכן והדופאים ישתו! אולם לא הרדיו - דוקטור!

כמו תמיד התקנת רמקולים מכונות הקלטה תקוני רדיו

תל-אביב, רחוב אידלסון 4, טלפון 5195

טבנה
נתיבי אויר בלגיים

מציעה לך אפשרות חדשה

מ-תל-אביב ל-ברוסל ב-סופר DC-68

ואחרי בקור נעים המשך הנוסיעה...

ב-הליקופטר
המקשר מרכז כל עיר ועיר וזאת במחיר הנוסיעה הרגיל

תל-אביב - ברוסל

בדבר פרטים והוסטות פנה לסוכן או למשרדי טבנה

רוטונדס
מאסטרייך
סלון
בון
ליי
אנטוורפן
ליי

זאב יוסקוביץ והשוטרים, מפגינה חנה מרון ויחזקאל אישכנסי
בין כוסות מיץ, צמאון לדם

אבל איכפת לי שאף יהודי אינו פותח את
החלון לשאול מה קרה."

סלט ספרות

המאבק על שעות הסגירה לא הפריע
ליושבי כסית לערוך מסיבה במצאי יובל
העצמאות, בה הופיע **שי אופיר** בקטעי
פנטומימה, לאחר שאמן אחר, הוזר **אב-
רהם וילקומורסקי** סרב לשיר בלי ליווי,
הזכיר לכמה מאנשי קול-ישראל שנוכחו
במקום, ששירות השידור חייב לו משכורת
כבר יותר משנה.

באותה מסיבה קם **יגאל** (דרך גבר)
מוסינזון והרים את כוסו לחיי שני יוצרים
גדולים, **נתן אלתרמן** ו**משה** (מלד
בשר ודם) **שמיר** בא במבוכה לא קטנה לאחר
שהטיל שמיר בפניו צלחת מלאה סלט.

אישיות אחרת האהבת להטיל צלח
בגברים, השחקנית ההוליוודית **אורה
גארדנר**, המצטיינת ביופי וחוסר נסיון
דרמטי, קיבלה תפקיד של רקדנית צוענית
בסרט הרומנט היחפה, שהוא רמז לא ביותר
דק על חייה ואהבותיה של **ריטה היי-
וורת**, נאלצה לקבל לצורך זה שיעורים
במחול מצועני בשם ריאלי, בחורשת
זיתים ליד רומא.

אמת פלמ'חית

כשפנה יריד אל **יגאל אלון** ושאל
מה מספר הטלפון של מזכירות הקיבוץ
המאוחד, בה עובד אלון יומיים בשבוע,
התברר כי אלון הפלמ"ח אינו יודע את
המספר. שאל אותו הידי, איש פלמ"ח
והתיק: "איזה מין פקיד אתה?"

יום אחד לאחר חג העצמאות התקיימה
ביתו של סגן-אלוף **משה** ("מוסה") **פינקל**
מסיבה של אגודת "דוברי-אמת, המורכבת
מאנשי פלמ"ח וותיקים, בה סיפר **חיים
ליבאקוב** מספר רב מאד של ציזבוטאי בי
תוכם:

● אחת מישיבות יבנאל, אם משפחת
קוראקין, כבת 100, סוחבת עדיין על גבה
שק של 100 קילו, אומרת לכל המתפללים
על כך: "מה יש? אני כבר זקנה, אין
לי כוח".

● במנחמיה הוצג פעם סרט על חיי
בטהובן, שעשה רושם רב על יושבי המקום.
ימים מספר לאחר ההצגה עברו שניים
מן האזכרים בשדה, וכשאחד מהם לא שמוע
את קריאות חברו, זכה סמו למחמאה:
"ווללה! אתה בדיק כמו החרש הריא מי
הסרט!"

● שניים מבני משפחת גדולטר ביסוד"
המעלה שמרו חליפות בלילה אחד. אחד
מהם הוער על ידי שניים בשמיים אחר חצות,
קפץ על רגליו, ראה את הירח המלא בשמיים,
קרא: "בראבו, ירח, בראבו!"

"בראבו, גאולה, בראבו!" אמרו חבריה
של **גאולה כהן** קרייניתו השחרחרות של
לח"י לשעבר, במסיבה שנערכה בשבוע ש
עבר בביתה בירושלים, עם קבלתה את ה'
תואר מוסמכת למדעי הטבע מטעם האוני-
ברסיטה העברית.

חיידוש בולט לעין בעיריית חיפה: **אבא
ח'ושי** העביר את שלחן עבודתו מקצה אחד
של תדרו רבי-הממדים לקצה השני, מול דלת
המשקיפה על הפרוורור, בצורה זו רואה
הוא בדיוק כיצד מתנהלים העניינים בסבי-
בתו הקרובה.

• גם בלשון רבים.

אנשים

זעקה לילית

כשנשאל המשורר **אברהם שזונסקי**
במסיבת-קוקטייל אם הוא שותה קצת, השיב
בשלילה: "לעולם איני שותה קצת. אם
אני שותה, אני שותה הרבה!"

אחר, כשנודע לו כי גם בצירות הבול-
גרית וגם בצירות הרומנית נולדו השבוע
בנות, תמה: "מה, אתם רוצים להפוך
כאן לרוב?"

למתנה מיוחדת במינה זכה משורר יש-
ראלי אחר **חיים חפר**, שקיבל מרב-הסרן
שאול ביכר, תמינה של אליעזר בן יהודה
עם הקדשה בוו הלשון: "אליעזר בן יהודה
מחיה הלשון העברית — לחיים חפר,
ממיתה".

שחקנית אורה גארדנר בריקוד צועני
ברגלים יחפות, רמז עבה

כאשר התחולל בשבוע שעבר הקרב ה'
גורלי בין כוסות-המיץ של קפה כסיון
(ראו במדינה) ניתנה לכמה מיושבי הו'
דמויות מצויינות להצטלם בפוזות צמאות
לדם. ביניהם:

● שחקנית הקאמרי **חנה מרון**, שהת'
ליפה את הבמה בשולחן גבוה, סקרה את
המתרחש מלמעלה, נראתה כמתכוננת לזנק
על ראשי-השוטרים.

● בעל הקפה **יחזקאל** ("חצקל") **איש-
כסית**, שנשען בפנית הדלפק, שח את
ידו קדימה, כלוחם המנהל מאבק אחר-י'
כשגבו אל הקיר.

● מנהל התיאטרון למעברות **זאב יוס-
קוביץ**, רב-המרץ ושופע-הצעקנות, שניצב
מול אנשי-המשטרה בפה פתוח, כנשר המגן
על קינו.

זעקת "גואלה!" אדירה פלט יוסקוביץ
בשעת לילה מאוחרת, בשוכו מכסית בחב-
רת המשורר **נתן** (הסור השביעי) **אלתר-
מן**, הסביר לאחר שזכה לגערה מפי אל-
תרמן: "לא איכפת לי שאני צועק גואלה,

כי אנה הוא מלודרמה סנטימנטלית מן
הסוג בו מרבה להופיע לורטה יאנג ההול-
בנדית. העלילה היא אודות זמרת מועדון-
לילה (סילבנה מנגו) שיש לה מאהב מנוול
(ויטוריו גסמן) אותו היא שונאת, אולם
רצה לחדר-משכבו בכל פעם שהוא קורא
לה. יש לה גם אוהב נחמד ועדין (ראף)
ואלונה, לו היא עומדת להינשא. יום לפני
החתונה בא המנוול לקלקל הכל. הוא מצ'
ליח, אך נהרג בגלל זאת על ידי הארוס.
הסרט מורכב מצילומי החור שרואה אנה
המועמדת לניירות והלבושה למכביר. עתה
היא אזרחית טובה, אחות רחמניה העוזרת
לכל החלכאים והנדכאים. את שלחתה מפריע
ארוסה המובא פצוע לבית-החולים בו היא
עובדת. לאחר שהוא מחלים, הוא מנסה
לשכנע אותה לחזור אליו. היא כמעט מס'
כימה, אולם ברגע האחרון מגיע אמבולנס
מלא פצועים, והיא מרגישה את יעודה.
היא פונה לאחר ש, נכנסת לחדר-הניתוחים,
עונה להצרתו של הרופא שצריך לדעת
להפסיד: "אינני מפסידה, לגמרי לא."

המועמדת לניירות והלבושה למכביר. עתה
היא אזרחית טובה, אחות רחמניה העוזרת
לכל החלכאים והנדכאים. את שלחתה מפריע
ארוסה המובא פצוע לבית-החולים בו היא
עובדת. לאחר שהוא מחלים, הוא מנסה
לשכנע אותה לחזור אליו. היא כמעט מס'
כימה, אולם ברגע האחרון מגיע אמבולנס
מלא פצועים, והיא מרגישה את יעודה.
היא פונה לאחר ש, נכנסת לחדר-הניתוחים,
עונה להצרתו של הרופא שצריך לדעת
להפסיד: "אינני מפסידה, לגמרי לא."

קולנוע

הוליבוד

הריגול משתלם

המחסור בנושאים הפך בהוליבוד לבעיית
חמורה עד כדי כך שמפיקי הסרטים מגיעים
כמעט לחוריי-עכברים, בנסותם לדלות רעיו'
נות חדשים.

באולפני רפאבליק הטיל הרברט ייטס,
מפיקם של למעלה מאלפיים מערבוניים בימים
הטובים, על התסריטאי פרנק נוג'נט לכתוב
תסריט על חייהם של מרגלי-האטום, אתל
ויוליוס רוונברג.

אומר נוג'נט: בסיום הסרט יהיה ה"מדוע"
של הרוונברגים, וכיצד יכלו לקחת חמש
מאות דולאר כדי לגלות את סודות-האטום
ולהוציא חלק מן הכסף על איגרות-מלחה"
בשחן אמריקאיות.

בגידה? היא משתלמת יפה, אומרים
ברפאבליק.

ישראל

הקהל העריר

הקהל הישראלי הוכיח השבוע שהוא יודע
להעריך יומן-חדשות טוב, אפילו אם הוא
מתוצרת ישראל. הוא הביע את התפעלותו
מיומן כרמל החדש המיוצר בשיתוף-פעולה
עם התאחדות-בעלי-בתי-הקולנוע, (העולם
הזה 862) שהראה תמונות מצויינות ממעצר
העצמאות יומיים לאחר המעצר עצמו.

עמד על רמה מצויינת פחות חלקו הראשון
של היומן, בו נראה יעקב דוידון, יושב-
ראש התאחדות בעלי-בתי-הקולנוע נואם
בתנועות שפתיים מנוכחות.

סרטים

יום אחד שהוא הרבה

נערה פרוכניציאלית באה לפאריס, כדי
למצוא את אהובה אתו התכתבה מזה זמן
רב. במקום זה היא מוצאת את מוהה
מידי פסל מטורף המפסל דמויות חולניות
ומעוותות. הפסל בורח עם בוא המשטרה,
והשוטר יורה בטעות בפועל החוזר מש-
בית-השבת בבית-החרושת, והממהר למסיבת
חתונת-הכסף שלו. את הפועל מציל סטודנט
לרפואה שנכשל קודם לכן בבחינות.

כל זה מתרחש בתחת שמי פאריס, ביממה
אחת, במאי הסרט, זיליין (170 קאמיז)
דיוביביה, בחר בשחקנים לא-יוזעים-ביות, כדי
להדגיש את חוסר-חשיבותן של הד-
מויות הפועלות. הסרט אינו אפיוזי במיבן
המקובל: גיבורי אפיוזדה אחת נתקלים
בגיבורי האפיוזדה הבאה, מבלי שיכירו
זה את זה, ובכל זאת נשאירה הפגישה
את רישומה עליהם.

על אף הרעיון המקורי של הסרט, רופף
בו המתח, פרט לקטע בו מראים ניתוח-לב
לכל פרטיו.

משחקם של כל משתתפי-הסרט פשוט
ומבבי, וקריינותו של פרנסואה פרייה בן
הקומדי פרנסויז מלאה רגש.

על כל פשעים חכסה נזירות

שש פעמים ביום נתון קולנוע תמר במצור
על ידי מעריציה של סילבנה מנגו, שבאו
לראותה בסרט **אנה**. הם מוכנים לשלם
מחיר מלא של כרטיס, כדי לראות את
ריקודת המגרה משך חמש דקות קולנועיות,
מסתלקים לאחר מכן.

העולם הזה ממזיץ עד:

האדם השקט
רשומון
מערת ועד עולם
חופשה ברומא

(המשך מעמוד 15)

החלו משגיחים בו. חלף עוד זמן. קארל המ" שיר לחתום. לפתע פרצה מהומה; הכל הס" תערו על האוסטרי האמיץ ותבעו ממנו חת" מות. הוא העמיד פנים של מנסה להתחמק אל חוך הבנין, אולם, מכיוון שהיה השחקן היחיד שנשאר לפליטה, חסמו הנערים ב" פניו את דרך הנסיגה. לזאת קיווה קארל. "לאנזאם! לאנזאם!" קרא בקול, ואחר, בלחש, לאחד הסדרנים: "הבא לי כסא!" הובא לו כסא. קארל עלה עליו. ידים ל" עשרות הונפו לעבר החליפה האדומה, קארל היה מאושר. הצלמים צילמו והעמו" נאים רשמו שקארל מהנהג היה לאישיות ה" פופולארית ביותר בקאן וציידית החתימות קראו לו לזה:

"הוא חתם!!! אבל, בעצם, מה שנו?"

120 קילו ביצי דגים

חצית שני רחובות צדדיים קטנים, מערבית למארטינו, ואתה עומד בשעריו המסתובבים של מלון קארלטון. הוא גדול מאד. הוא מז" כיר את בית רומאנו, כימיו המפוארים; של בית רומאנו, לא של קארלטון. הדמיון אינו בצורה החיצונית. הוא בהרבה יותר יפה; קארלטון, לא בית רומאנו. הדמיון נעוץ ב" יחס הכבוד שרוחשים לבנין זה אלה ששוכ" נים בו וברגשות הבזו העמוק שרוחשים לו אלה שאינם שוכנים בו. הדבר מתבטא בשיחה הבאה:

אלמוני: היכן אתה גר?

פלוגי: (בגאווה) בקארלטון, כמובן. ו" אתה?

אלמוני: (בבזו) לא בקארלטון, כמובן. ה" מקום דומה לשוק. אני מבקר את השקט. הנהלת הפסטיבאל נהגה והירות ותבונה מרובים בעת הקצאת החדרים בקארלטון. ראשית, הושיבה בו את ז'אן קוקטו, המשו" רר, יושב ראש ועדת שופטים והרות החיה של הפסטיבאל. עובדה זו העניקה למלון פרסטידיה כפולה ומכופלת. אחר שיגרה ל" שם את המשלחות האמריקאית והרוסית. ה" אחרונים באו כשבמטענם, ברוק ומצא עתונאי בעל חוש"ריח 120 קילוגרם של ביצי דגים. הרוסים היו הדורים מאד, ושמרנים מאד. ב" תלבושותיהם. האמריקאים היו, כדרכם, מרו" שלים בבגדיהם.

בקארלטון נתרצו גם מרבית השחקנים ה" צרפתים. מישל מורגאן שכנה שם. מכיוון שהיא ממלאה בסרטה הבא תפקיד של לול" יינית, בקשה שיתקינו לה בחדרה חבלים ו" נדנדה כדי שתוכל להתאמן בשעות"הפנאי. חיפשו ציוד מתאים בכל קאן ולאחר שכל העתונים כתבו על כך, מצאו את המבוקש. פרנסואז ארנו, כוכב עולה ופופולארי מאד מאד בצרפת, גם היא שכנה בקארלטון. שם, התלחשו, פגשה בשחקן אנגלי, והש" גיים נעלמו ביום בהיר אחד. כעבור ימים מספר חזרה היא בלוויית שחקן צרפתי. וכ" מובן שגינה לולובריגידה גרה בקארלטון. שם נערכה לה בבוקר אחד מסיבה. שתינו שם הרבה, אבל את השחקנית ראינו אך מעט. שחקנית אחת שהקארלטון חיכה לשווא ל" בואה היתה מרתה תורן, השבדית, הפעילה בעת האחרונה באיטליה. סרט "גדול", כלומר סרט שעלה בסכומים ברוכים, ושבו מילאה היא את התפקיד הראשי, עמד להישלח ל" פסטיבאל מטעם איטליה. היה זה מאדלינו, סיפור גיאור"ריאליסטי סימבוליסטי על אודות פרוצה התזזזת למוטב. אולם ברגע האחרון נתבטלה הצגת הסרט. הסיבה הרשמית היתה: ההעתק לא היה מוצלח. הסיבה האמיתית ה" משוערת: המקור לא עלה יפה. או כך או כך, מרתה תורן לא הגיעה לקארלטון.

צעדים מספר מן הקארלטון והלאה עומד ארמון הפסטיבאל, שבו הוצגו הסרטים, ול" ידו, בתוך גינה גדולה מוקפת גדר גבוהה — הנתאנד הוטל, מלון גדול מאד. כאן יושבים ההונגארים. ליד הגראנד הוטל — מלון גודו. הוא גדול מאד. כאן ישבו היוגוסלאבים.

שאמפאניה חדרה

הגענו לסופה של טיילת לה קראווס. בקצה בנין רחב"מידות זהו הקאזינו העירוני של קאן. בחלקו האחד אולם משחקים, בשני — מסעדה מפוארת. המלצרים פורשים מפות נקיות על השולחנות ופותחים ארגוני שאמ" פאניה חדשים. הלילה בחצות יהיו מסובים לשולחנות אלה אורחים עייפים ממסיבות. הם יאכלו שוב ושוב ישחו וירקדו. הדרך חזרה תתפתל קצת והדקלים ייראו עקומים משהו. רוח"הים תקרע מעל ללוח המודעות את רות סרט יום אתמול.

אי שם בעולם הגדול יושב מישוה ובודה מלבו סרט חוש, שיפוצץ את פסטיבאל ה" שנה הבאה, ואשר לכבודו ישתו שאמפאניה חדשה.

מחול

שני קצוות לדרך

"מצבו של אמן דומה לדרך ארוך", אמ" רה יהודית אורנשטיין. "כשהוא מציג חכ" גית, הרי היא דומה לזנב. עבר זמן רב מאז תיכנן אותה, עד שהצליח להעלותה על ה" במה. כשהקהל רואה אותה, הוא כבר חולם על דברים הרבה יותר רחוקים. הוא התפ" תה. הוא התקדם. תכניותיו דומות לראש" הדרך.

בשבוע שעבר התכנסו כמה מאות חובבי ריקוד, ביניהם לא מעטים מבין אלפי פרחי" הרקדנים שעברו תחת ידיה משך שנים, חזו בזנב האחרון: תכניתה העצמאית הרא" שונה מזה למעלה משנה.

"אני מפתייגת..." יהודית אורנשטיין, אשה תקיפת"רצון היודעת את אשר היא רו" צה, לקחה לה הפעם כסיסמה: "רקדת ה" מרובה, לא רקדת." במקום להעלות על ה" במה להקה גדולה של מתחילים, להוריד ל" צורך זה את הרמה, הופיעה רק עם שלוש תלמידותיה המצטינות, שלמדו אצלה 15 שנים, הפכו מנהלות"מחלקות בסטודיה שלה. יחד אתן הציגה תכנית זו.

המכנה המשותף לכולם: נסיון למזג את הריקוד המודרני, המשתדל להראות את ה" אדם כמו שהוא, על תחושותיו ויצריו, עם צורות הבאלט הקלאסי, הבנוי על האשליה הרומנטית. הקהל קיבל את המזיגה. אולם יהודית עצמה התאוננה: "כשאני מסתכלת בתוכנית, אני כבר מסתייגת. יש יותר מדי צורותיה. עלינו לחפש את האנושי האמיתי, יותר מאשר את הצורות החיצוניות."

הערב, בנות 18. חיפושיה לא התחילו אתמול. הם נמשכו זמן רב יותר מאשר אצל כל רקדנית ישראלית אחרת. אחת הסיבות: יהודית אורנשטיין היא הרקדנית הישראלית החתיקה ביותר בא"ץ.

ארכי"זכרון בארץ עוד זוכרים את "האת" יות אורנשטיין" התאומות, כשהופיעו בפעם הראשונה על הבמה בהיותן בנות 11. סיפר אחד מוותיקי אוהל: "כשהיו בנות 15 הר" פיעו יחד עמו בכל הארץ, ערב אחד אנחנו, ערב אחד הן. גם אנחנו היינו צעירים מאד. אחרי כל הצגה היינו מתפרצים אל מאחורי" הקלעים, מכריזים באווניהן: הערב חשבו כולם שאנן כבר בנות 18! היתה זאת להן המחמאה הגדולה ביותר באותו הזמן.

מוות, גלי נצחון. בתכניתה האחרונה לא הסתפקה יהודית בשעשועים אמנותיים כ" מו אקסטריוק, ריקוד שבא לתת אפשרות ל" רקדניות להראות יכולת טכנית, או סקרצו, רי קוד סולו מצויין של רות אריאל, אחת מ" שלוש פרחי"הרקדניות (שכולן נשואות, ו" שתיים מהן אמהות, כיהודית אורנשטיין עצ" מה). היה בה גם וידוי רעיוני.

הויה העלה על הבמה את הסגנון המזרחי של ההרמון הערבי, ביטא את דעתה של יהו" דית אורנשטיין כי על ישראל למצוא מזיגה חדשה עם המרחב. "הסגנון המזרחי רחוק מאתנו, הנשים כבולות. המזרח הוא ההיפך מן המודרני. הוא שקוע בעבר. עלינו לעכל את המזרח בריקוד המודרני, בתפיסת"העולם המודרנית שלנו." הריקוד מתחיל בצורה חד" גונית ורגועת, עד שבא הניצוץ המפסיק את המנוחה, מעורר סערה.

הדגל, שרשרת של ארבעה ריקודים, בא ל" בטא את המאבק הפנימי של האדם, את הת" מודדותו עם האידאה המתייבת קרבן. המיו" חד ליהודית: במקום לתת תאור וורוד, ציו" ני וסנטימנטלי, תוססת בריקוד המלחמה בין הטוב והרע, לוחמת הבגידה בשבועת"האמו" נים, קודם המוות לחג הנצחון.

הצגה במקום שיכון. יהודית אורנ" שטיין, שנבחרה על ידי אומנית אמריקאית מפורסמת, בבקרה בארץ, כמדריכה בלהקת ענבל לקראת הופעתה באמריקה, מאמינה כי רקדנית יכולה להיות עקרת בית. את ההפסד החמרי העצום, דכרוך בהופעת ריקודים בארץ, כיסתה על ידי ויתור על מותרות אישיות. "ההצגה באה במקום שיכון, במקום מקרר חשמלי. הרקדניות מוסיעות בלי רוח. ה" גנן פראנץ שליצר, שכתב את רוב המנגי" גות, ויתר על תמורה."

גם התלבושות הסגנוניות שתוכננו על"ידי שלמה בן-דוד, בעלה של יהודית, הוכנו על" ידי יהודית עצמה, בין הורה לחזרה ס"פול בילדיה ויתר חובות אשה בישראל.

רקדניות אריאל, הירמן וטרי ב"רמוניות מוזרות" משלוש אמהות, וידוי

רקדנית יהודית אורנשטיין בהרמון ערבי, ניצוץ.

יהודית אורנשטיין ותלמידות ב"קונרסים" לבנות 11, מחמאה

אין מה להגזים

חאת סימון קונגו הבלגית

האנגליה הלבושה שימלה אדומה התרוצצה לאורך החוף ככפ"ת-שד

המוני-הסקרנים רחש כוחיל-דבורים: מה היא מחפשתי?

תכשיט יקר שאבד על גבי שובר הגלים? או שמא את בנה הקטן שנפל המימה?

הים רבץ בעצלתיים. הגלים התיוו את קצסם אל החול החמים. הרוח הקלילה ליספה את העור. המוני אנשים — כולם הגונים, שקטים, לבושים בקלי"ות — היו שרועים כשפניהם כלפי השמש ושקועים בתרדמה. אחרים השעינו את ראשיהם על כדורים צבעוניים, או רבצו על כרסם כשפניהם כבושים בידיהם. מפעם לפעם היה אחד מהם מניף את רגלו ובוטט בעכוז עצמו — יק כדי להרוג זמן. ילדים מיהרו לעבר דוכנו של מוכר-הגלידה, דילגו על פני הגומות המפורקדים. כלבים עצלים אף לא-הנידו עפעף בראותם זבוב נוחת על קונכיה, והאמהות אף לא גערו בבנותיהן שפרמו את חלקם העליון של בגדי-הים יתר על המידה. ישבתי בכסא-הנוח משך שעות רבות. התבוננתי בשמים התכולים. מחשבותי היו רחוקות, רחוקות.

דמחשבות היו נמשכות ללא הפרעה, אילו לא הופיעה על שפת-הים אשה נרגשת ואילו לא לבשה אותה אשה שימלה אדומה. השימלה גננה, התפתלה, היססה, חגה כמו סביבון. חרגיליה האקרוטיים היו מפתיעים.

אותה שעה כבר הוסבה תשומת-הלב הכללית אל האשה בעלת השימלה האדומה. מה היא עושה-שם?

היא התרוצצה בינות לסלעים חדי-הקצוות, סבכי האצות, והשקעים המתמלאים ומתרוקנים חליפות במי-הים. כמה סקרנים קמו ממקומם והחלו נעים לאיטם לעבר שובר-הגלים. מספרם הלך ורבו. הם כמעט ולא הכירו זה את זה, אולם ההבנה ההדדית נוצרה כהרף עין. קבוצתנו הקטנה החלה להתארגן בשיטתיות, כעכביש הטוה את קוריו. קבוצות דומות נוצרו מימין ומשמאל — ואפילו במרחק רב מאיתנו.

זה מוזר מאד, שלח מישהו אמירה סתמית לחלל-העולם. כן, זה יוצא מגדר הרגיל, הוסיף אחד הנאספים. משהו מתרחש, אמר שלישי.

אחד הנערים מהר לעבר הכתם האדום שניצנץ במרחק, קיפץ מסביבו פעם או פעמיים וחזר אלינו במרוצה. ההמון חיכה לו בנושמה עצורה.

הוא סיפר את סיפורו תוך סידרת-שיהוקים, אשר נגרמה על ידי גביע-גלידה שנבלע במהירות יתרה. היא אינה שומעת צרפתית... היא אנגליה... היא מחפשת משהו.

בדיוק כך חשבותי. אמר אדם שלא נראה כלל כיצור דמוגלי לחשוב.

היא מטורפת. אמרה אשה אחת. אני לא הייתי מרטיבה את שמלתי במי-ים. וגם לא את שערי. ויתר על כן, אין היא חוששת לשוטט בין הסלעים השורצים סרטנים ושאר יצורים מפילי-אימה.

אפשר שהיא איבדה חפץ יקר. העיר מישהו ברוב הגיון. אין אדם לוקח אלו חפצים יקרים לשפת-הים. התריסה האשה. אני למשל.

הקבוצות שלנו התמוגגו, יצרו מעגל גדול, חמוש בהגיון ברזל.

כן, עכשו, לאחר שאמרתם כי היא אנגליה, הריני מכירה אותה. אמרה גברת אחת שיצאה קדימה. אנו מתגוררים באותו בית-מלון. בנה הקטן משחק עם בני לעתים קרובות.

המחשבה על הילד הקטן חדרה לליבות כולנו, ותיאורי עבר מקבוצה לקבוצה כמו סימטה לפני הקרב. תוך כדי מעשה נשתנה התיאור במקצת, וג'והני שזיה תחילה שחור-שיער ובן-בליעל, הפך למלאך בלונדי המכונה בשם פריי ולהוט אחרי איסוף-בולים.

אבל היכן הילד? שאל ברנש צנום, אשר לא גילה עד כה כל עניין בשחייה.

אל אלוהים! קראא אחת הנשים, אני חוששת שאירע משהו נורא. כל הילדים הינם שובבים וקלי-דעת.

ומה דובר האמהות? התריסה כנגדה נערה לבושה מכנסים וחולצה משובצת אולם היא הבינה מיד את חוסר הטעם שבדבריה, ולא הוסיפה עוד לפתוח את פיה.

האשה הלבושה שימלה אדומה החלה ריקצת ברגליה, דומה היה כי היא מלאה זעם. הביטו בה!

המין אדם נאסף מסביב למדרגות המוליכות אל שובר הגלים, משם נסחשו נאספים לפני שטיח הפרוש בפתח-אולם, בו נערך טקס-כלולות. מישהו הציב את רגלו

על המדרגה הראשונה. אשה שיש לה ילדים אינה אף עצמה לחצוק ברבים. העירה גברת צעירה, בעלת שיער בלונדי יתר על המידה ופנים מאופרים שלא כראוי.

מי יודע אם היא דואגת לילדיה? שאלה אשה אחרת בטלפה את כלבה הקטן הנתון מתחת לזרועה, אין היא נראית כאם מסורה כלל ועיקר.

הילד היה יכול ליפול, להפצע — או אפילו לטבוע, והוא לא היתה מגידה עפעף! הביטו בה! כאן על שפת-הים יכול אסון לקרות על נקלה. רגע אחד של הונחה — וגל גדול בא וסוחף את הילד אל מעמקי-הים.

אל תופתעו איפוא אם יקרה אסון שעה שא תשגיחו על בני-משפחתכם!

אדם חדש שהגיע למקום שאל אם הנאספים מחכים לסירה שיצאה להביא טובע.

אני משוכנע שהיא גררה את הילד המימה ולא יכלה להצילו, הוסיף מישהו.

אין לנו כל כוחותן שהיא ניסתה להצילו. יהיה עליה להוכיח זאת!

כאשר דהדה קול חדש בתוך ההמון לא האמין איש למשמע-אוזניו אולם האמת יצאה לאור-העולם: היא רצחה את הילד!

דומה היה כי האשה הלבושה אדומים הרגישה בהאשמה שהוסיפה בה. היא נפתה כלפי ההמון שהגיע אל שובר-הגלים והלך וקרב אליה.

היא היתה מיואשת ומופלעת ולא הבינה את המתרחש. מעיניה בצבצו דמעות ואימת-מות.

ראו מה קשוחות עיניה!

היא מטורפת!

אין זה מונע בעדה מלהיות פושעת!

ברור היה שההמון לא בא לעזור לה. היא החלה לסגת, כאשר נשמעה בין הנאספים מלה הגיונית אחת ויחידה: "משטרה!"

"משטרה!" פרצה השאגה ממאות גרונות. "משטרה!" אמרה האנגליה. היתה זאת המלה היחידה שהיתה מובנת לה.

ה מון פתח את שורותיו והניח לה לעבור. היא עזבה את שפת-הים והלכה לאורך הטיילת. משמר-הסקרנים שהלך בעקבותיה לא הציק לה, אך השגיח עליה בשבע עיניים.

עוברי-אדם ושים נעצרו תחתיהם, התבוננו בתהלוכה — והצטרפו אליה.

ההמון היה נרגש ביותר. הוא נע במהירות, ללא חילוסין-דברים או ניפנופי-ידיים.

מובן מאליו שהילדים הקלו ראש בפרשה. אחדים מהם ערכו ביקור נוסף בחנות-הממתקים וסיפרו לתבריהם נסים ונפלאות על הסוכריות החדשות, ובאשר לכלבים — אחדים מהם הילילו, שעה שדרכו הנאספים על זנבם. אחרים גילו שרגלי בני-אדם הינם תחליף מצויין לעצים.

והנה נראה מרחוק כובע של שוטר! השוטר היה רכוב על אופניים ונראה שקט וטוב לב כדדיג היוצא לבלות את הפשטו. הוא הבין מיד שעליו לקחת את היוזמה לידי. עז כן יור מאופניו, העלה על פרצופו הבעה חמורה ותיכה עד שנגיע אליו.

דגענו. האנגליה לא ידעה צרפתית, והשוטר לא ידע אנגלית. אבל אפילו ידיעת השפה האנגלית לא היתה עוזרת לו. מאחר שכל הנאספים דיברו בעת ובעונה אחת. במקרים כאלה שורר תמיד רעש גדול — ויש להתגבר עליו ביד חזקה.

"התניחו לי לומר משהו?" שאג השוטר לבסוף.

מיד נשתררה במקום דממת-מות.

"גברתי, הואיל בטובך לבוא אתי לתחנת-המשטרה. ואתם, אינני וגברתי, תבואו אתנו כעדים," אמר השוטר בשלחו אצבע כלפי שניים מן הצעקנים הגדולים ביותר. הוא לקח את האנגליה לתחנת-המשטרה. הוא לא אחז בזרועה, רק מפני שהיה עליו להחזיק באופניים.

ההמון הצטופף לפני פתח תחנת-המשטרה. הוא נראה כתבורת-חובבי-ספורט שנאספו ליד מקלט-הראיון לתוצאות תחרות-האופניים האחרונה.

מפקח-המשטרה שמע אנגלית. הוא יצא ממשרדו כעבור שעה קלה, משך בכתיפו כלפי שני העדים, ליווה את האנגליה אל הדלת, התנצל לפניו והחזירה לה קידה עמוקה.

פתע העמידו רבים מן הנאספים פנים כי הם עברו במקום רק במקרה. חלון-הראווה של חנות-הספרים הסמוכה הפך פתאום למקום הפופולארי ביותר בסביבה. אחדים מן הילדים זכו בתבטות הגונות באחוריהם, ואילו הכלבים זכו בשפע של לטיפות, שעוררו בהם תמיהון רב.

האנגליה שלחה בהמון מבט מלא בוז וזעם ופנתה ללכת במעלה-הרחוב.

מפקח-המשטרה שלח מבט מוזר בשוטר, משך בכתיפו ושאל כלפי הנאספים:

"פרשה נאה!"

אחר נכנס לתחנת-המשטרה וסגר את הדלת בחבטה.

אינו פרשה נאה? הכל רצו לדעת זאת. אולם רק שני העדים היו מסוגלים לפענח את המסתורין.

אבל שני העדים היו במצב-רוח רע. הם הסתפקו בכך שמסרו דין-וחשבון קצר לשני שכניהם הקרובים ביותר. אחר פרשו לדרכם.

"היא איבדה טבעת יקרה על שובר-הגלים והיא מודאגת מאד. אין היא נשואה — ואין לה ילדים."

התהלוכה שחזרה לעבר שפת-הים היתה אטית וקודרת. הסקרנים היו שקועים במחשבות וגמגמו מלהחליף דברים זה עם זה.

אולם במהרה שב ההגיון הבריא והשתלט עליהם. אסור היה להרפתקה להסתייב בצורה כה פשוטה. הכל לקחו בה חלק פעיל, ועתה היה עליהם ללבן את הדברים עד חומם. השאלות והתשובות שבו לרחף בין חבורות ההולכים.

"מה אבד לה?" שאלה אחת הנשים.

"טבעת."

"יקרה?"

"כפי הנראה."

"הן טוענות תמיד שהטבעות יקרות."

המון נע ממקום למקום. איש לא הבחין בפניו של בן-שיחתו. אולם אני הכרתי את הברנש שפלט את ההערה האחרונה. היה זה אחד השוטים, הפוערים את פיהם שלא בזמן רב.

"מובן מאליו," אמרה אשה גוצה, לבושה הדר, "רוב בני האדם נוהגים להגזים במקרים כאלה. טבעת יקרה!"

"היתכן כי זאת היתה טבעת? הרי טבעות אינן אובדות על נקלה."

"אני מוכן להתערב שזה היה קמיע, צמיד, או נוס."

הם הלכו לעבר שפת-הים, עד בואם אל שובר-הגלים המפורסם. שם שבו החבורות והפכו לגוש אחד — והאמת הנוראה נודעה ברבים.

"כל זה אירע בגלל מסרק! שערך בנפסכם! בגלל מסרק קטן ועלוב שנפל לתוך המים התרגשה אותה אנגליה, חוללה מהומה על שפת הים, הטרידה את מנוחתם של באות אנשים והזיקה את המשטרה!"

"זהו שערוריה מבישה!" קראה אחת הנשים. "ישנם אנשים חצופים! החושבת היא שבאנו לכאן כדי לעסוק בשטויות שלה? היכן אנגליה זאת? אני הולכת לתת לה מנה הגונ."

מונה ליוה

המכנה

האהבה הראשונה

בת הקיבוץ

תמר

ושמונה הצעיפים

תמר רפפורט, פקידה צעירה בת 21, משכה בפעם הראשונה תשומת-לב כללית כאשר נבחרה לשחק ככפידה לריטה היוורת ב-תמונות ארוכות בסרט "שלומית". מאז חזרה למסלול חייה הרגילים, עובדת במוסד ציבורי גדול, אינה חולמת עד קאריירה הוליוודית. את תמונותיה בסרט אף לא ראתה. השבוע ביקש "העולם הזה" את תמר להציג לפני המצלמה טיפוסים שונים, כפי שהיא רואה אותם. בניגוד לשלומית, שהסירה ב-סרט את שכעת הצעיפים, פרשה תמר ב-עמוד זה שמונה צעיפים עד פניה.

זמרת במועדון לילה

הסנובית

התמימה

ההוליוודית